

LOSSE NUMMERS 15 CENT

9^E JAARG. N^O 3 — 3 APRIL 1931

ZEEUWSCHE

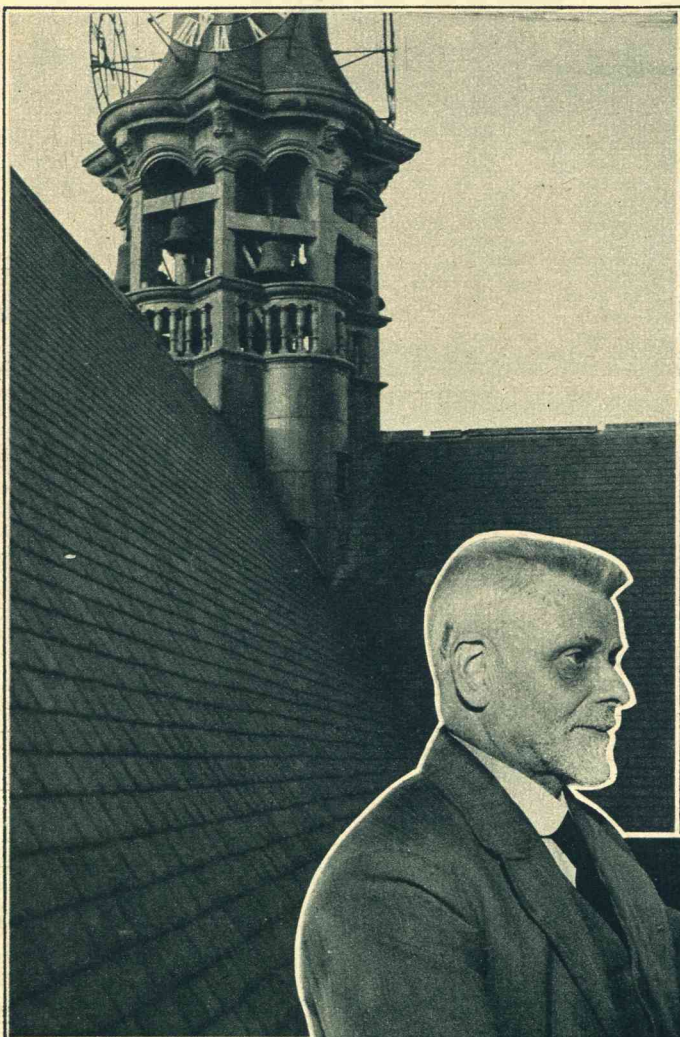
REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

PAASCHWEELE!

De Goesche beiaard-klokken in den pas voltooide en nieuwen toren der Grooten Kerk.

Als 't Paschen wordt, is de belofte van het komende voorjaar meestal reeds ingelost. Allerwege worden wij verrast door nieuwen bloei.

En als het mag wezen, dat deze dagen zullen staan in het teken der zonnevreugde, dan zullen zij dubbel goed zijn.

De heer Varel te Vlissingen tijdens een zijner wekelijksche speeltuurtjes aan de speeltafel, waarvan de stokjes met de vuist worden bewerkt.

DE PAASCHKLOKKEN LUIDEN

Geen Paschen zonder feestelijk klogelui. In de groote steden moge dit verloren gaan, op het land is hiervan geen sprake. Bij ons domineert nog het feestelijk spel der klokken op stille Zondagen. De zilveren klanken komen aanzetten van vele kanten; ze spartelen in de voorjaarslucht en brengen de feestelijkheid van den zomer met zich mee.

En de beiaardiers klimmen omhoog in den toren, en laten het carillon liederen uitzenden over het land.

In Zeeland zijn veel goede klokken en carillons. Hierbij komt, dat het geluid hier geheel tot zijn recht komt; er gaat niets van verloren. We zou-

den er veel over kunnen schrijven, maar de Paaschestemming laat dit niet toe. Geen nuchtere beschrijving van de Zeeuwsche carillons op dit oogenblik, nu we vervuld zijn van de woorden des dichters:

In de heemlen is de lente ontloken
De avondlucht is teeder grijs en rood.
En de sterren zijn tot troost ontstoken
Boven aardes hopeloozen nood.

Neen, we moeten ditmaal eens ernstig zijn. Voor velen komt het voorjaar niet als een vreugdebode. We leven in een tijd van zorg; van groote bezorgdheid over allerlei. Vooral voor de landbouwers is

Kijkje langs een der grootste klokken...

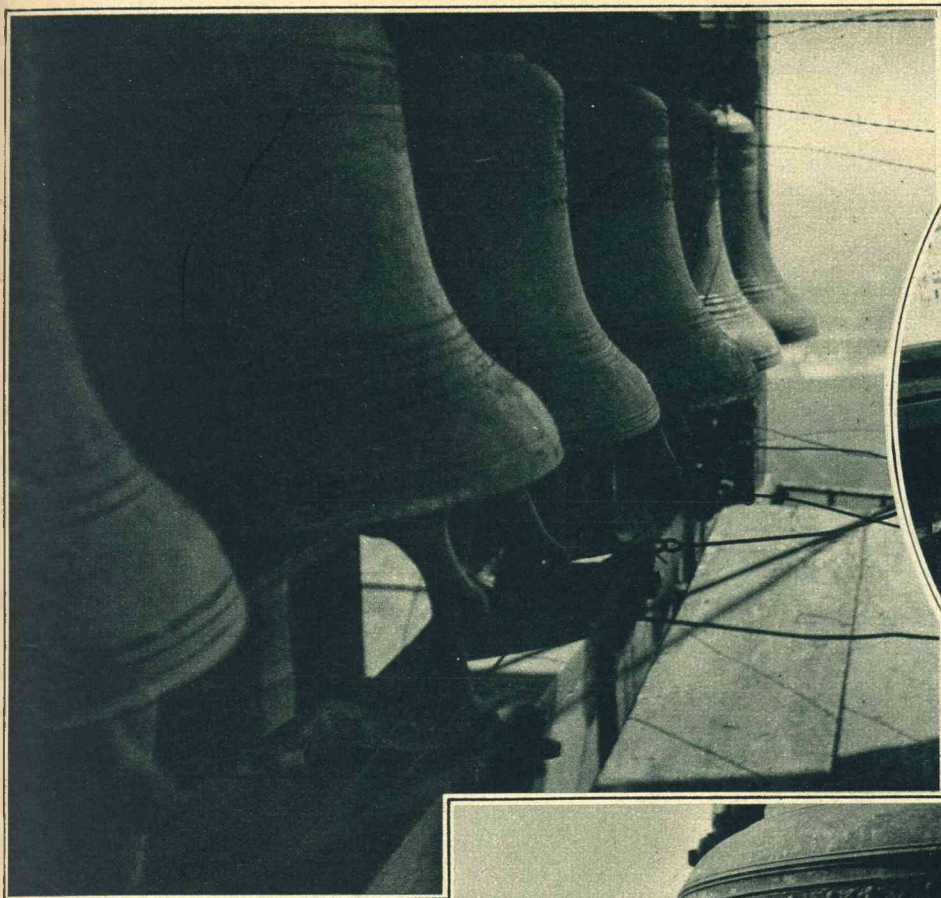

deze tijd een ernstige en weinig bemoedigende. Wij weten wat er in vele hoofden en harten omgaat; wat er leeft aan teleurstelling en verdriet.

We weten ook, wat het aan zelfoverwinning moet kosten om, nu 't voorjaar wordt, wéér 't zware werk te gaan beginnen zonder iets te weten van resultaat.

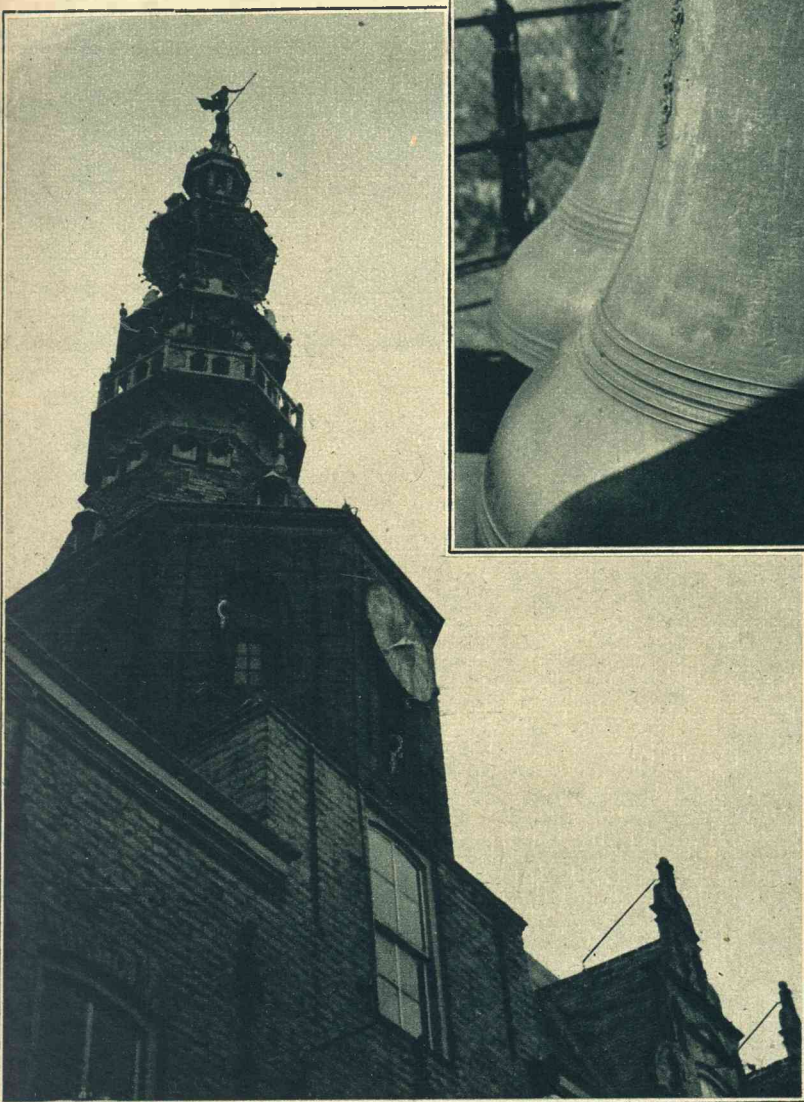
Denken we echter weer aan het woord van den dichter:

... met een mooi zicht op Goes.

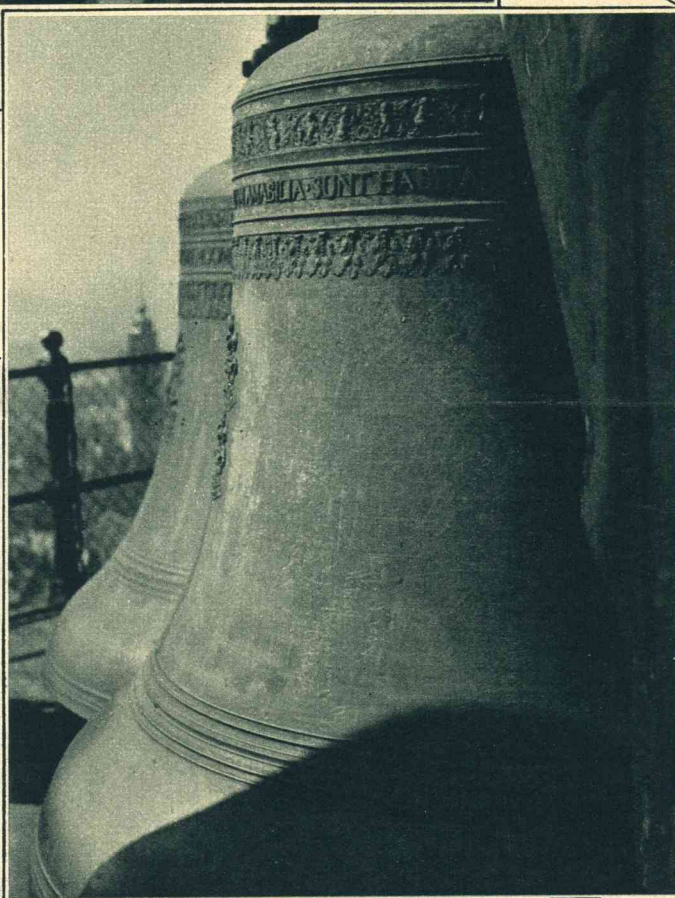

Een rij zingende klokken van de Abdij.

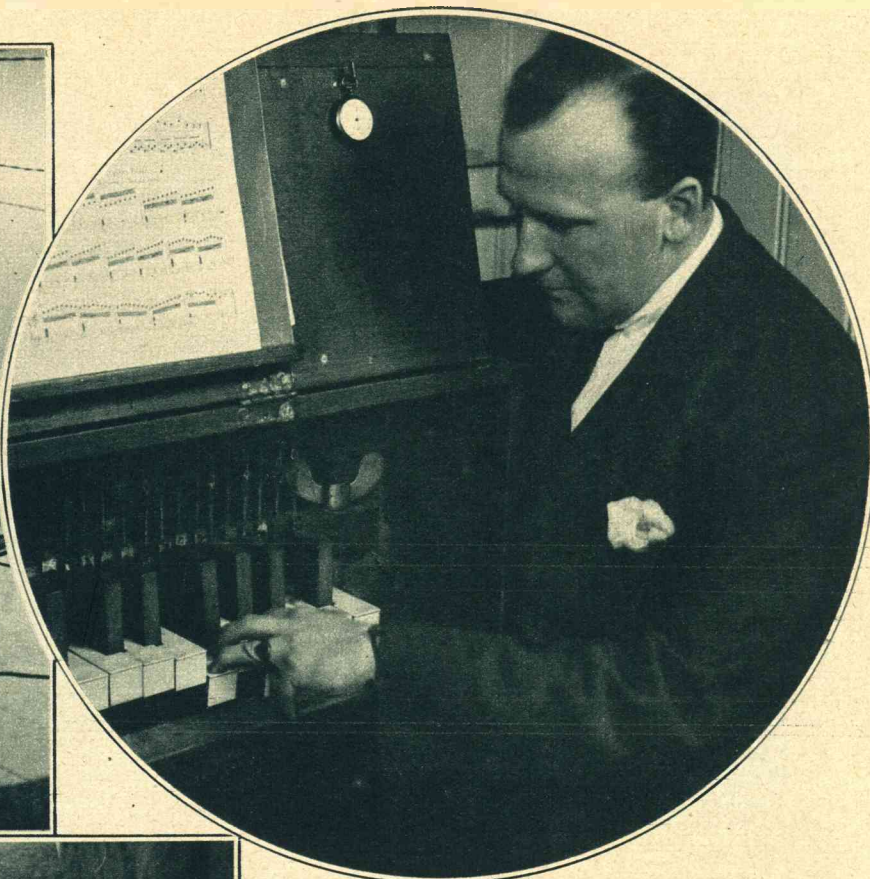
De klokken zijn, zooals uit de foto blijkt, zelfs zeer kunstig bewerkt.

Het klokkenspel in den spitsen toren van het Zierikzeesche Raadhuis.

De speeltrommel van het Vlissingsche carillon, die het automatisch kwartierspel regelt.

Op het oog lijkt het spel van den heer Fernerda, den bekenden klokkenist van den Langen Jan te Middelburg, gemakkelijker, omdat het wel wat lijkt op orgelspel. In werkelijkheid worden met de toetsen klepels en hamers bewogen van één tot 25 K.G. zwaar.

Wij hebben weer den harden grond geploegd,
De kluiten mul gemaakt en 't zaad gestrooid,
Wij hebben naar Uw wil zweetend gezwoegd,
Geef ons Uw zegen, of ons loon komt nooit.

Deze gedachten bij het Paaschfeest van heden, wil het een feest zijn. En al kan het dan geen feest zijn van onbekommerde, kinderlijke blijdschap; het kan wel een feest zijn van vertrouwen op een wending in het wereldgebeuren, die ééns toch komen zal...

Paschen: blijdschap. We zitten niet bij de pakken neer, maar verzamelen onzen moed voor het werk dat wacht.

In dit teeken moge dit jaar het Paaschfeest voor velen staan.

Zoo zijn we ditmaal wel heel ernstig geweest. Maar we mogen niet altijd vreugde forceeren. Er is momenteel niet veel vreugde in onze provincie, en het is verklaarbaar. Maar, de Zeeuwsche moed blijft leven. Daarop vertrouwen we. Nog steeds: luctor et emergo; nog steeds het aloude:

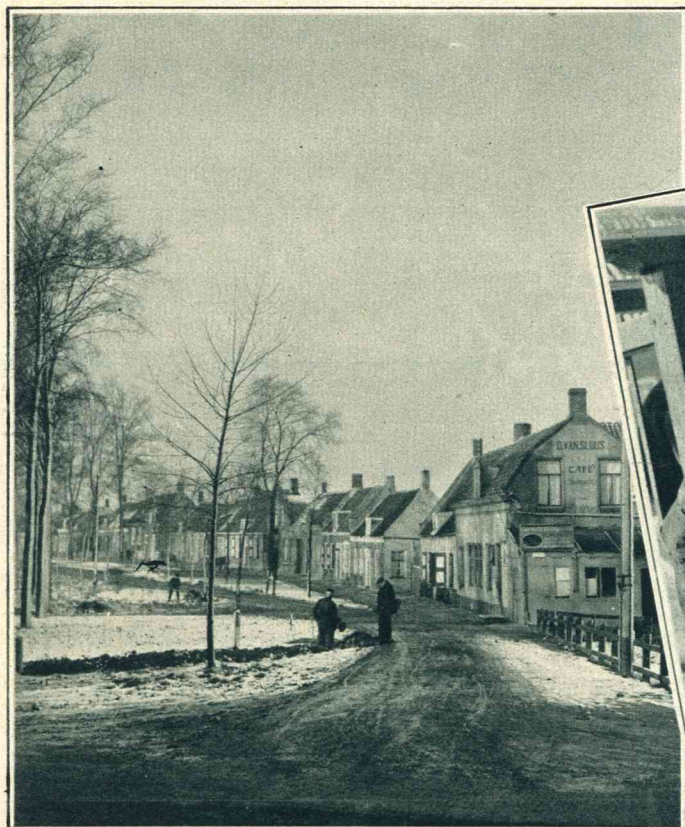
Ik worstel moedig en ontkom!

v. B.

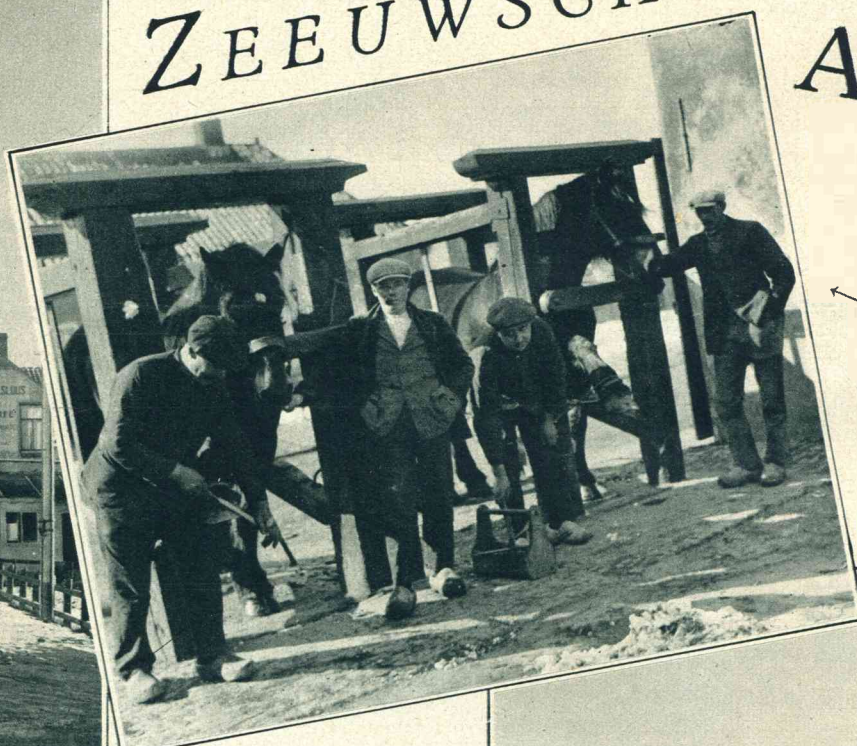

't Puffende en rookende stoom-
trammetje van de R. T. M.
op Schouwen te Haamstede.

ZEEUWSCH

ALLERLEI

← De hoefsmid van
Geersdijk heeft nog
heel wat werk, want
op het eiland Noord-
Beveland zijn de
paarden nog niet
afgeschaft.

Het kerkje van
's Gravenpolder

← Dorpsgezicht te West-Souburg.

← Een kijkje in de dorpsstraat te Slavenisse.

DE PAASCH-SURPRISE

WIE WAS ZIJ?

Zuster Lydia? Ik ken zuster Lydia wel; ze is een dochter van de Maitlands in Dorsetshire, en ik heb ze jaren geleden in Londen leeren kennen. Hoe kent zij jouw juffrouw Smith? Wat hebben ze met elkaar uit te staan? Natuurlijk zijn de Maitlands keurige menschen, maar hoe kent zuster Lydia het meisje, dat je gehoord hebt?"

"Omdat mijn juffrouw Smith, zooals u haar noemt, in het ziekenhuis is geweest, ja, ze is er nog als patiënte. Ze was op de afdeeling van zuster Lydia."

"Een patiënte?" Lady Marshland's gezicht werd steeds verbaasder. "Wat vreemd! Waarom is ze in het ziekenhuis? Ik dacht, dat je een dame als juffrouw voor Joan wilde hebben."

"Juffrouw Smith is een dame. Het is heelemaal een eigenaardig geval." En Gregory vertelde in 't kort het verhaal, dat hij dien morgen op het verhuurkantoor gehoord had van de vrouw zonder eigen naam.

"Ze is absoluut een dame, daar is geen twijfel aan, en ook 'n goed meisje," zei hij aan 't eind van zijn verhaal, "en ik voel, dat zij de vrouw is, die ik in Joan's kinderkamer wil hebben, die ik mijn klein meisje wil zien opvoeden."

"Hm!" was al het commentaar, dat Lady Marshland ten beste gaf, en na een poosje voegde zij er aan toe: "En wanneer komt ze?"

"Morgen. Ze wil graag zoo gauw mogelijk uit het ziekenhuis weg, en zoo gauw mogelijk beginnen haar eigen brood te verdienen; en ik wil graag zoo gauw mogelijk een juffrouw voor Joan hebben. Dat alles klopt prachtig. Het zou heusch niet beter kunnen treffen."

"Ik hoop, dat je opzet goed uit zal vallen," was het antwoord, en Lady Marshland ging met opeengesperste lippen en een staalhard glans in haar oogen naar haar schrijftafel en opende haar schrijfmep met een vastberadenheid, die te kennen moest geven, dat het onderhoud was afgeloopen, dat ze gezegd had, wat ze te zeggen had, en dat de zaak daarmee uit was.

In ditzelfde boudoir werd den volgenden namiddag juffrouw Smith door den knecht binnengelaten en Lady Marshland keek op van dezelfde schrijftafel en zag een slanke vrouw in een donkerblauwen mantel en met een nauwsluitend verpleegstersmutsje, een mutsje, dat het bronskleurige haar niet kon verbergen, dat een gezichtje omlijstte bij 't zien waarvan haar het hart in de schoenen zonk.

"Dat dacht ik wel," was haar bittere overweging, "waar het schoonheid betreft, is Gregory net zulk een dwaas als andere mannen. Natuurlijk heeft het gezicht van dit meisje hem overtuigd, dat ze bijna een volmaakte engel is."

Haar begroeting was dan ook stijf en vormelijk, en in het gesprek, dat volgde, beperkte zij er zich strikt toe om de plichten uiteen te zetten, die juffrouw Smith zou moeten vervullen. Ze ontdeed niet in 't minst, en haar optreden was streng en hooghartig.

"Mijn zoon is een weduwnaar met één klein dochtertje, en ik bestuur zijn huishouden," zei zij koud en ze ging voort het dagelijksch werk van de kinderkamer en de verzorging van kleine Joan uit te leggen, zooals zij dat zelf alles ingesteld had. "De vorige juffrouw werd zonder voorafgaande opzegging weggestuurd; ze voldeed volstrekt niet, hield er haar eigen meening op na en was brutaal. Ik kon haar niet laten blijven," eindigde ze op koelen toon. "Anna, het kindermisje, heeft haar best gedaan, maar ik hoop, dat u zich spoedig zult inwerken en dat we verder geen last zullen ondervinden. Ik heb een grooten hekel aan kwesties in de kinderkamer. Ik hoop, dat u er geen zult veroorzaken."

"Dat hoop ik zeker ook." De ijzige, uiterst

DOOR ARCHIE COLLIN

beschaafde stem had 'n prikkelende uitwerking op de toehoorder. "Ik houd zoo erg veel van kleine kinderen. Sinds mijn herstel heb ik veel geholpen met de kleintjes in de afdeeling, en ik vond het zoo heerlijk ze te verzorgen."

"O. Ik hoop, dat u uw werk hier even aangenaam zult vinden, dat dit landhuis u niet vervelend en triest zal lijken."

Haar toon paste niet bij de gevoelens, die zij uitdrukte, en juffrouw Smith voelde een steek in het hart en een plotselinge gewaarwording van verlatenheid. Deze statige dame met het knappe gezicht en het koude, heerschtzuchtige optreden deed den wensch in haar opkomen om te keeren en te vluchten. Maar haar verstand won het van die neiging. Ze moest werk hebben — en met haar weinige getuigschriften moest het wel moeilijk vallen om werk te krijgen. Daarom paste het haar, gedwee alle onvriendelijke bejegening en kilheid te aanvaarden, en moest ze wel inzien, dat ze in haar tegenwoordige omstandigheden nog gelukkig was geweest, een betrekking te vinden. Zij volgde Lady Marshland naar de kinderkamer, nog steeds met dat akelige gevoel in het hart — maar ze hield het hoofd hoog, vastbesloten om alles, wat komen zou aan te nemen met een moedig hart en denkend aan Maurice Sterne's afscheidswaarden: "Houd moed!"

De kleine Joan, een lachend klein wezentje van drie jaar met gouden krullen, begroette de nieuwe juffrouw met de vriendelijkheid van een kind, dat geen verlegenheid kende — een kind, dat er voortdurend aan gewend was vreemden te zien. De kinderkamers waren blijkbaar met de uiterste zorg ingericht — al de ramen lagen op het Zuiden en zagen uit over de tuinen, die zich aan alle zijden van het huis uitstrekten. Daarachter zag men weer de lange hellingen van de Downs, die als groene golven tot den verren gezichtseinder reikten.

"Wat een heerlijk, rustig uitzicht!" riep juffrouw Smith uit, "en wat een beeldige kamers." Ze keek om zich heen naar de witte muren, den bekleeden leuningstoel, het lichte vloerkleed en de gordijnen, de platen aan den muur, die zoo uitstekend geschikt waren om een kind vroolijk te maken. "Kleine Joan is een gelukkig kindje. Ze heeft heerlijke kamers."

"Mijn zoon let heel nauwkeurig op alles en op allen, die met het kind in aanraking komen," zei Lady Marshland koel. "Haar moeder stierf bij de geboorte van Joan en Sir Gregory zorgt zelf voor alles, wat haar betreft. Hij verzuimt niets om het kind het leven zoo aangenaam mogelijk te maken. Hij richt alles voor haar welzijn in."

"Wat prachtig van hem! Met al zijn zorg en die van u kan het lieve schatje haar moeder bijna niet missen. Maar wat droevig, dat haar moeder zoo jong gestorven is."

Lady Marshland gaf geen antwoord. Zij voelde er niets voor het gesprek met de nieuwe kinderjuffrouw voort te zetten, ofschoon het voor ieder een met ook maar het minste waarnemingsvermogen duidelijk moest wezen, dat de nieuwe juf-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

In het ziekenhuis van het stadje Rinderly wordt een schoone jonge vrouw binnengebracht. Tot bewustzijn gekomen, blijkt zij haar geheugen verloren te hebben. Zij noemt zich — in afwachting, dat zij zich haar eigen naam herinneren zal — juffrouw Smith. Haar afkomst en haar vorig leven blijven haar onbekend. Dokter Maurice Sterne vat genegenheid voor de patiënte op, tot ongenoegen van de verpleegster Lydia Maitland. Juffrouw Smith gaat echter op zijn verzoeken niet in, daar zij een ring draagt, die haar doet vermoeden, dat zij tegenover iemand verplichtingen heeft. Na het ziekenhuis verlaten te hebben komt zij als kinderjuffrouw in dienst bij sir Gregory Marshland.

frouw van even goeden stand en opvoeding was als zijzelf, en dat juffrouw Smith niets aanmatigends of vrijpostigs had.

No. 3

"Anna zal u de plaats van alles wel wijzen," voegde de meesteres van het huis er na een oogenblik van stilzwijgen nog aan toe. "Anna bedient u heelemaal en zal uw maaltijden hier boven brengen. Mijn zoon heeft het zoo geregeld, dat u en Joan uw maaltijden samen zouden gebruiken in de kinderkamer. Anna gaat naar beneden naar de dienstbodenvertrekken; maar u gebruikt deze kamers."

"Maakt u alstublieft geen bijzondere regeling voor mij," zei juffrouw Smith vlug, met een zekere verontrusting in haar stem. "Ik kom heelemaal als een gewone kinderjuffrouw bij u. Ik hoop, dat Sir Gregory mij niet op een andere manier behandelen zal. Ik zal mij volkomen schikken naar alles, wat u tot nu toe gewend bent geweest te doen."

"Mijn zoon wenscht de regeling zooals ik het u gezegd heb," viel de ijskoude stem in. "Wanneer u zich over iets te beklagen hebt, dan moet u dat bij hem doen; begrijpt u dat goed; niet bij mij, maar bij hem."

"Ik hoop, dat ik mij over niets te beklagen zal hebben." Juffrouw Smith probeerde luchtig te spreken, ofschoon de kilheid van de andere vrouw haar scheen te verstijven. "Ik ben van plan mijn uiterste best te doen om naar uw zin te werken; en ik hoop, dat zoowel Sir Gregory als u tevreden over mij zullen zijn."

Lady Marshland ruischte na deze woorden de kamer uit en de nieuweling voelde een gewicht van zich afvallen, toen de deur achter haar dicht viel. Ze sloot heel spoedig vriendschap, niet alleen met het kleine meisje, dat aan haar zorgen was toevertrouwd, maar ook met de roodwangige Anna, die, om de waarheid te zeggen, zeer onder den indruk was van de verschijning der nieuwe juffrouw.

"Die is vast nog nooit in een dienst geweest," deelde het kindermisje later op den dag opgewonden aan de andere jonge dienstmeisjes mee. "Ze stopte Joan o zoo fijn in 't bad, maar je kon meteen wel zien, dat ze nog nooit een mevrouw over d'r eigen gehad heeft. Maar ze heeft iets over zich, dat me lijkt, en ik houd het met haar. Ze heeft niks geen drukte hoor, en ze praat net zoo vriendelijk, alsof je geen sikkepit minder was dan zij. O, ik mag de nieuwe juffrouw wel — al is ze ook door en door een dame."

De andere dienstboden hadden ook niet veel tijd nodig om tot de ontdekking te komen, dat ze 't ook met de nieuwe juffrouw hielden. Terwijl ze haar eerst met wantrouwen bekeken, in twijfel of ze haar links moesten laten liggen of bits behandelen, omdat ze zich aanmatigde een dame te zijn, gaven ze zich tenslotte een voor een gewonnen voor haar innemende wijze van optreden. Zelfs Dawker, de butler, die er uit zag als een burgemeester en die er een eerezaak van maakte om tegen geen levende ziel uit de plooi te komen, vond het niet alleen moeilijk, maar ook onmogelijk om weerstand te bieden aan juffrouw Smith's zachte manieren en vriendelijken glimlach. Bij meer dan één gelegenheid liet hij zich zoover gaan, dat hij terug glimlachte; en hij vertrouwde aan juffrouw Hanley, de huishoudster, toe, dat hij niet verbaasd zou wezen, wanneer het bliken zou, dat de nieuwe kinderjuffrouw een heel voorname dame was. En juffrouw Hanley, die in haar vrijen tijd romans verslond en een uiterst romantische en "verfinde" levensopvatting had, was het onmiddellijk met den butler eens. Zij neigde ook tot de meening, dat juffrouw Smith nog eens zou bliken iemand van rang en fortuin — mogelijk zelfs een prinses te zijn! Je kon nooit weten. Iemand, die zoo mooi was als juffrouw Smith,

moest onfeilbaar iets buitengewoons zijn, dat was volkomen zeker.

Ondertusschen schikte de persoon, die door allen zoo veel besproken werd, zich rustig in haar werk op Hathermere Court; zij verloor haar hart geheel aan het haar toevertrouwde kind, en kwam spoedig tot een leven, gevuld met dagelijksche plichten, dat, al was het ook een tikje eentonig, heel vredig en veilig was, zooals ze tegen zichzelf zei, en vrij van alle opwindende en angst.

V. HILDA.

Maar wat vreeselijk moedig van u! Stel u voor, een vrouw aannemen, die niet weet, van waar zij komt, iemand, die niet eens haar eigen naam kent, om voor dat engeltje Joan te zorgen!" „Zij verzorgt dat engeltje Joan, zooals u mijn dochttertje noemt, uitstekend; zij schijnt bijzonder geschikt te wezen om met kinderen om te gaan."

Misschien houdt ze van hen — zooals ik."

De spreekster wierp haar gastheer een blik toe, een lieven blik opwaarts, waarvan haar eigen spiegel haar dikwijls getoond had, dat hij zijn uitwerking niet kon missen. Ze had dan ook ervaren, dat vele mannen deze uitwerking ondergingen; maar Hilda Brakesbury deelde met ware wijsheid deze zoo berekenende blikken harer blauwe oogen uit.

Gregory Marshland echter schonk inderdaad meer aandacht aan de woorden, die zij uitte, dan aan haar blikken; hij keek naar haar met een verlangende uitdrukking.

„Houdt u veel van kinderen?" vroeg hij.

Hij voelde zich zeer aangetrokken tot dit mooie meisje, dat behoorde tot het gezelschap dat op Hathermere was uitgenoodigd voor de week-end; maar zijn innige liefde voor zijn dochttertje maakte, dat hij meer rekening hield met de liefde voor kinderen bij een vrouw, dan met haar persoonlijke schoonheid of charme.

„O, ik ben er dol op," riep Hilda met goed voorgewende opgetogenheid uit. „Ik heb er altijd zoo ontzettend veel van gehouden, en hoe ouder ik word, hoe meer ik ga voelen, dat kinderen wel de heerlijkste schepselen ter wereld zijn."

„Joan is niet heelemaal een engel," zei Joan's vader lachend; „zij kan soms meer het tegendeel wezen, maar haar nieuwe juffrouw schijnt haar uitstekend te regeeren. Zij is nog bij niemand zoo zoet geweest. Juffrouw Smith is streng voor haar en vol liefde tegelijkertijd."

„Nu, zooals ik al zei, u bent een moedig man. U heeft deze juffrouw werkelijk zoo rechtstreeks uit het ziekenhuis genomen, nietwaar? U weet niets over haar. Ze is echt een vreemde in ieder opzicht."

„In zekeren zin wist ik niets; in zekeren zin is ze een vreemde. Maar zij had in het ziekenhuis gewerkt, toen ze van haar ongeluk hersteld was, en men kan er niet aan twifelen of ze een dame is. Ik geloof niet, dat ik een abnormalen moed getoond heb! In elk geval is de proef gelukt. En alles loopt prachtig."

„Tot nu toe," zei Hilda met een glimlach, „en ik hoop zeker, dat het zoo voort zal gaan. Ik zou die buitengewone juffrouw graag eens zien — mag ik? Ik stel er zoo'n belang in. Mag ik haar eens bezoeken?"

„Natuurlijk — de kinderkamer is geen verboden terrein! Integendeel, bezoekers zijn er altijd welkom. De juffrouw is het met mij eens, dat het goed is voor een kind om menschen te zien: dan raakt het zijn verlegenheid en onbeholpenheid kwijt. Ik

ben bang, dat mijn kleine meid nu wel naar bed zal zijn, maar morgenochtend moet u zeker meegaan om haar en haar kinderkamer en haar juffrouw te zien."

En den volgende morgen stond juffrouw Brakesbury dan ook in de kinderkamer naast haar gastheer, en zij spande zich geweldig in om hem te toonen, dat haar liefde voor kinderen, waar ze zich zoo op beroemd had, echt was! Zij was een mooi meisje, het was een snoezig tooneeltje (en ze wist dat) zooals ze op den grond knielde naast kleine Joan, het speelgoed van het kind bewonderde, en een taaltje praatte, waarvan ze meende, dat het geschikt was voor kinderoogen. Maar Joan staarde haar ernstig aan met grijze oogen als sterren, en liep langzaam achteruit naar haar juffrouw, naarmate Hilda naar haar toe kwam.

Er was geen verlegenheid in den blik van het kleine kind, maar iets vijandigs, en men kon duidelijk zien, dat Joan's hartje niet gemakkelijk gewonnen kon worden, zelfs niet door beloften van lekkers en een nieuwe pop.

„Zou Joan niet graag met mij naar den tuin gaan en kettingen maken van madeliefjes?" vroeg Hilda vleidend; „beeldige kettingen, die we dan om Joan's halsje hangen? Ga mee naar den tuin, dan zul je ze zien."

Joan schudde met onmiskenbare beslistheid haar hoofd. „Neen, dank u," antwoordde ze met haar heldere stemmetje, en daar ze voortdurend met groote menschen omging, had ze een heel duidelijke uitspraak. „Juffie en ik gaan strakjes uit."

„Je zou eerst met deze lieve dame kunnen gaan," zei juffrouw Smith vriendelijk. „Juffie zal heel gauw ook komen. Ga nu in den tuin met juffrouw Brakesbury en wijs haar, waar de mooiste rozen groeien, en maak kettingen van madeliefjes met haar. Het is erg lief, dat ze je vraagt om mee te gaan." Er was een onderton van gezag in de vriendelijke stem van de juffrouw, een toon, waar het kind terstond gehoor aan gaf, zelfs al was er nog vijandigheid in de grijze oogen en al krulden de lipjes in verzet.

„Loop nu gauw den tuin in," ging de juffrouw voort, „en ik kom strakjes ook."

Gehoorzaamheid was een der eerste lessen, die Joan van haar nieuwe juffrouw geleerd had, en

goed, naar Gregory met voldoening vaststelde. Zijn kleine dochter kreeg haar zonnehoed op haar krullen en legde haar hand in die van Hilda zonder verdere tegenspraak en ging met haar de kinderkamer uit. Joan's vader glimlachte, toen hij de twee volgde de breede trap af en merkte weer op, hoe snoezig ze er samen uitzagen.

Juffrouw Smith, alleen gelaten in de kinderkamer, glimlachte in zichzelf. „Dat is een slim meisje," peinsde zij. „Ze wil den vader bereiken door het kind. Zou het haar lukken? Wat is hij blind, de arme man! Zal zij haar zin krijgen? Of zal hij er achter komen, dat ze hem wil inpalmen?"

Ondertusschen was Hilda in den tuin bezig te probeeren, en met weinig succes, om in de gunst te komen bij Gregory Marshland's dochttertje; en ieder, die wel eens tevergeefs gepoogd heeft het hart van een kind te winnen, weet, hoe verneiderend en ontmoedigend die taak is, als dat hart zich niet laat winnen!

Met groote, ernstige oogen keek Joan naar het vlechten der madeliefjeskettingen, en hing ze zelfs om haar mollige halsje; maar er was iets in haar uitdrukking, dat met tergende duidelijkheid scheen te zeggen:

„U doet dit om uzelf te amuseeren. Ik moet natuurlijk beleefd zijn, maar ik geef er niets om."

Het kleine ding was beleefd; zij was goed opgevoed in wellevendheid en goede manieren, maar Hilda voelde het, zooals ze het later uitdrukte, „tot in haar merg", dat de beleefdheid ijskoud was en de betoonde belangstelling alleen die van een welopgevoed kind. Gregory, die, zooals zijn nieuwe kinderjuffrouw wel had opgemerkt, een van die goede zielen was, die blind zijn voor de fouten van anderen, zag alleen een heel mooi meisje, dat allerliefst was tegen een kind. En de schoonheid en de liefde hielden voor hem elken anderen kijk op het geval verborgen. Hilda speelde haar spel zeer behendig. De meester van Hathermere Court trok haar in ieder opzicht aan. Hij was knap; hij was rijk; hij was de eigenaar van een heerlijk huis, een heerlijk bezitting. Van ieder mogelijk standpunt gezien moest zijn genegenheid aangekweekt worden; hij was de moeite van het veroveren ten volle waard. Zijn liefde voor zijn dochttertje was een onbetwistbaar feit, het zou zelfs voor niet bijzonder sluwe menschen duidelijk geweest zijn, dat een zekere weg naar het hart van den vader liep door dat van datzelfde kleine dochttertje! Maar het ontbrak Hilda Brakesbury niet aan sluwheid, men kon zelfs gerust zeggen, dat uit een van haar voornaamste eigenschappen was; en ofschoon ze, naar ze zichzelf later bekende, het maken van eindeloze kettingen van madeliefjes al spoedig beu was, ging ze met die bezigheid voort met een geduld en volharding, een betere zaak waardig. En Gregory sloeg haar met bewonderende blikken gade, en bepeinsde met dichterlijk vuur de ingeboren moederlijkheid, die diep in het hart van een zoo jong meisje lag. Hilda had genoeg wereldwijsheid om, toen juffrouw Smith verscheen, zich jegens haar prettig en vriendelijk te gedragen. Ze voelde intuïtief, dat haar gastheer geen enkele onheuschheid, al was ze nog zoo verfiend, jegens de kinderjuffrouw verdragen zou, die, naar Hilda wel toe moest geven, van top tot teen een dame was.

„Joan, je hebt juffrouw Brakesbury nu lang genoeg vermoeid," zei de juffrouw glimlachend, toen het kind, behangen met bloemkettingen, van den grond opkrabbelde en naar haar toeliep.

(Wordt voortgezet)

Bloeiende Crocussen.

(Foto Max Bauer)

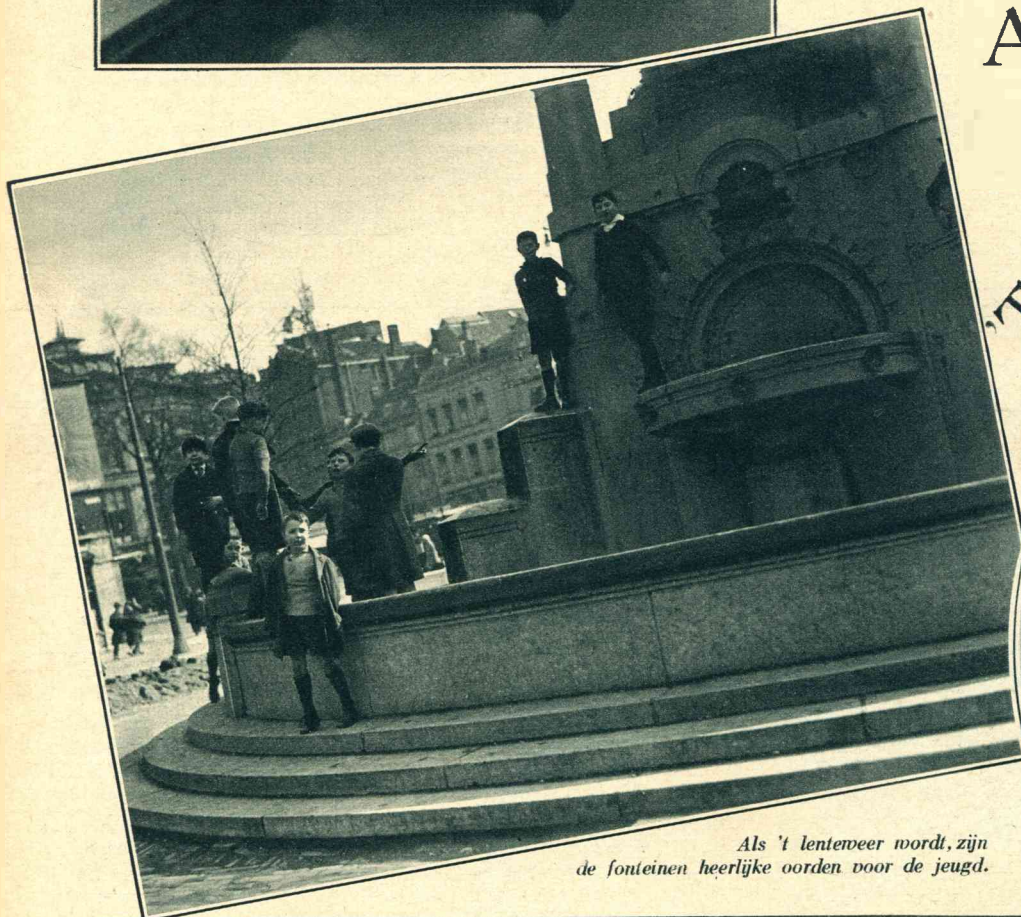
Het verschijnen der ijsvagentjes is een zeker teeken, dat mildere dagen zijn gekomen.

Zij verbeelden zich, dat 't warm is, op de eerste lentedagen.

ALS

T LENTE WORDT...

Als 't lenteweer wordt, zijn de fonteinen heerlijke oorden voor de jeugd.

Een lente-tafereeltje op den 's Gravendijkwal.

Als 't Lente wordt, komt er een andere geest over de menschen. Hun handelingen zijn niet stroef meer, maar worden vrijer, blijer! Groot en klein wordt vroolijker, moediger, hoopvoller. Het leven langs de straat krijgt een geheel ander aanzien. Er ligt daar een verguld tapijt, waarop dunne schaduwen van boomtakken figuren tooveren. Moeders zien men op den

Schafend in de lentezon.

✓ Zon en schaduw op den 's Gra-
vendijkwal, waar men druk bezig
is met het snoeien der boomen.

wandel met hare kleinen. Meisjes
loopen blootshoofds, jongens
spelen en ravotten en in het
zonnetje koesteren zich de schaf-
tende werklieden. Het ijs-
wagentje verschijnt op 't tooneel
en men ziet overal vroolijke
gezichten. Ha, 't is Lente! Een
nieuw leven ontluikt; het oude,
koude verdwijnt, om plaats te
maken voor het jonge, liefstal-
lige, zonnige. Lente, tijd van
bloemen en groen, tijd van hoop
en leven, tijd van moed en van
liefde. Wees welkom, Lente, en
maak ons hart groot, ons hoofd
helder, opdat wij weer, afge-
rekend hebbend met het oude,
het nieuwe met kracht en durf
en goed gelooven aanvangen!

Zomersche allures!

Tourtje springen is
óók lente-genoegen.

Ze hebben al dorst van 't mooie weer gekregen,
als het water er nu maar uit wilde komen.

Het mooie weer toovert overal vroolijke gezichten.

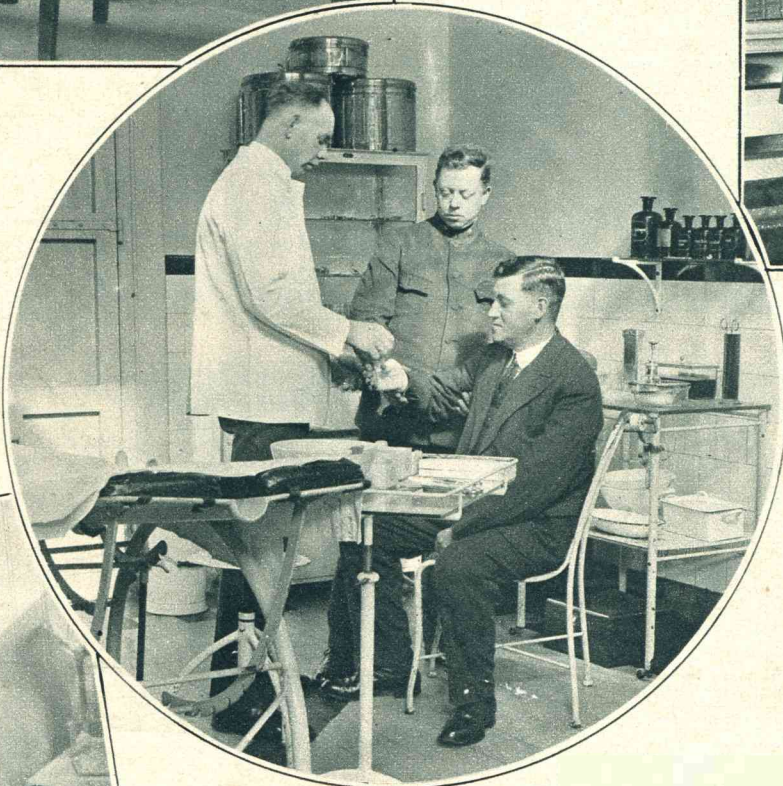
Geneeskundige- en Gezondheidsdienst TE ROTTERDAM

zeven en twintig honderd zes en dertig gevallen, waarvan er drie honderd negen en tachtig in verband met het havenbedrijf stonden. Van hoeveel belang die Eerste Hulpverlening is in een groote stad als Rotterdam, behoeven we hier niet te betoogen. De zes gemeentelijke zieken-auto's en de goed ingerichte verbandkamers met uitstekend geschoold personeel, aan Achterklooster en Maashaven, zijn daarbij o.m. van groot nut. Snelle en deskundige hulp bij ongevallen kan niet hoog genoeg op prijs worden gesteld. Maar de taak van den „G.G.D.” is veel uitgebreider. Vergeten we niet de geneeskundige en verloskundige

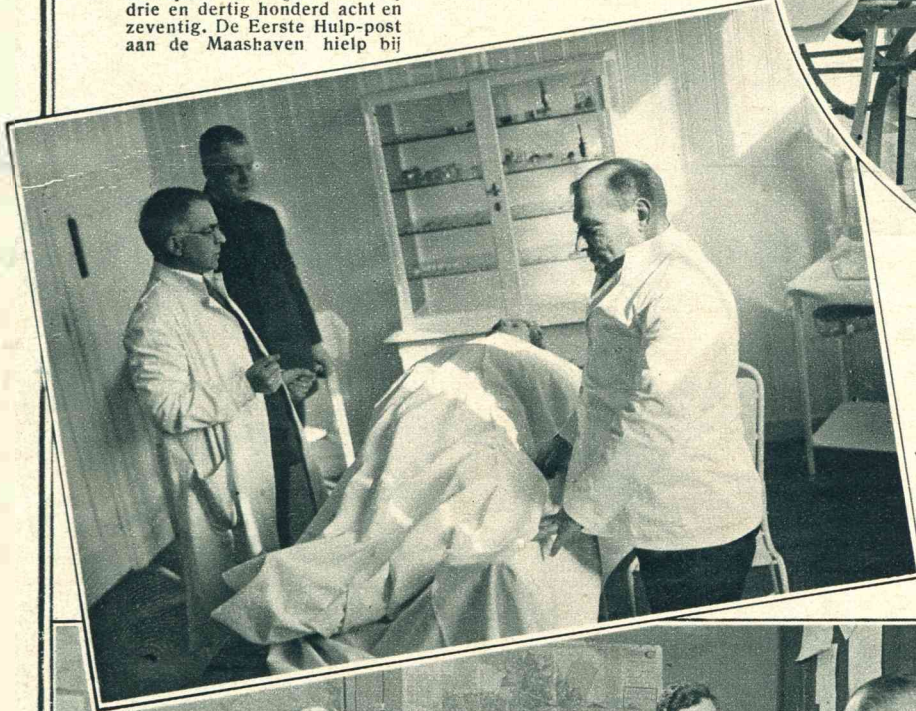

Een der dokterskamers in de polikliniek.
Dr. Vroeger (turende in zijn instrument) met zijn helpers.

Nuttig en uitgebreid zijn de verrichtingen van den Geneeskundigen- en Gezondheidsdienst der groote gemeente Rotterdam. Slechts weinigen zullen wellicht de volledige werkzaamheden van deze mooie en menswaardige instelling kennen. Weet men b.v. dat door bemiddeling van genoemden Dienst jaarlijks zeer vele patiënten in de diverse Ziekenhuizen worden geplaatst? In 1929 bedroeg het aantal aanvragen voor opnemingen dertien duizend vier honderd vijf en veertig! Onder deze aanvragen waren er vier en twintig honderd een en dertig voor patiënten, lijdende aan besmettelijke ziekten. Van de overblijvenden werden achttien honderd zeven en dertig personen door geneeskundig onderzoek gecontroleerd. Het Ziekenvervoer door de bekende praktische wagens van den Dienst was eveneens beduidend. In totaal werden in genoemd jaar elf duizend honderd zes en zeventig patiënten vervoerd, in en buiten de stad! Een belangrijke afdeling mag voorts de „Eerste hulp bij Ongevallen” genoemd worden. Deze afdeling verleende hetzelfde jaar hulp bij twee endertig honderd zeven en veertig gevallen, die van overlijden mee gerekend bij drie en dertig honderd acht en zeventig. De Eerste Hulp-post aan de Maashaven hielp bij

De heer verwondde zich aan zijn rechterhand.
In de verbandkamer aan het Achterklooster wordt hij fluks door de verplegers geholpen.

In de verbandkamer van den Hulp-post aan de Maashaven werd juist 'n gewonde schipper binnengebracht. Dr. v. d. Bosch (links met mitte jas) zal hem behandelen.

Hier moet men zich aanmelden voor plaatsing in een der ziekenhuizen.

De directeur Dr. C. H. Nieuwenhuis in zijn merkwaardigen 'lessenaar' de aler „G.G.D.”-administratie.

Zieken- en dienst-auto, met chauffeur en verpleger voor den ingang van het niet bepaald luxueuze hoofdgebouw van den „G. G. D.”

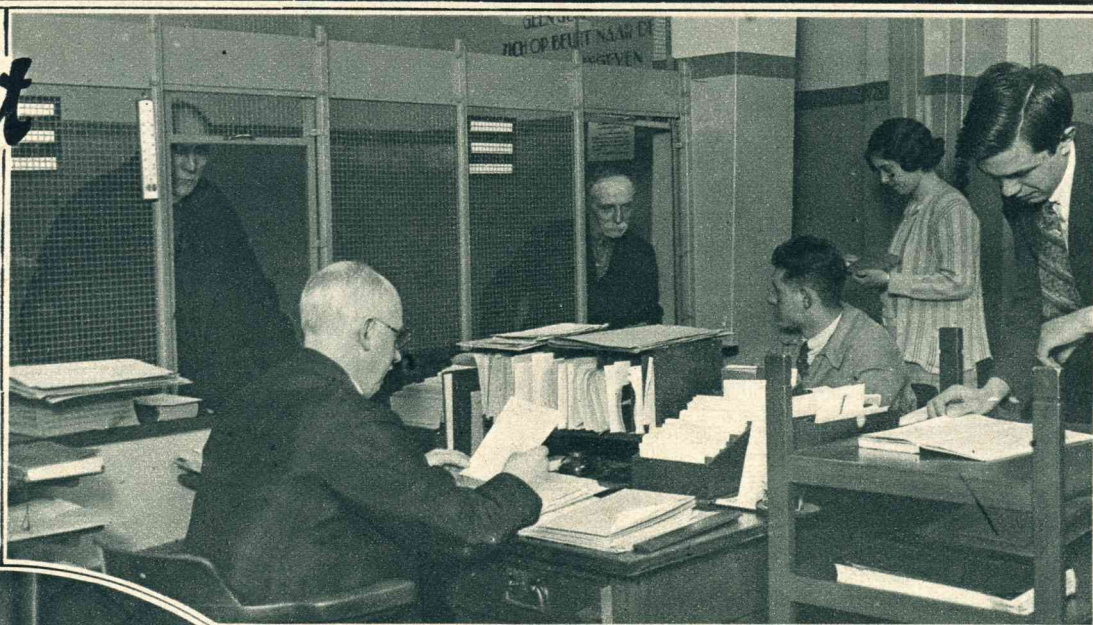
ige- en Gezondheidsdienst

ROTTERDAM

directeur Dr. C. H. van Herwerden in zijn werkkamer. Vóór den 'lessenaar de chef der „G.G.D.“-administratie.

Armenverzorging. Verder zijn er de assistenties van den Dienst bij de uitbesteding der kinderen, de adviezen bij kleding- en schoeiselverstreking, de hulp bij wijkverpleging, de bemoeiingen bij zuigelingenbescherming, uitzending, bestrijding der t.b.c. De afdelingen Volksgezondheid (hierbij denken we aan besmettelijke ziekten, door den „G.G.D.“ te constataren, te bestrijden en te beperken), quarantaine en havendienst (besmette schepen, enz.) zijn zeer belangrijk. De polikliniek voor huid- en geslachts-ziekten van den „G.G.D.“, waaraan we ook 'n bezoek brachten, is een zeer verdienstelijke medische inrichting. Ten slotte belast de Dienst

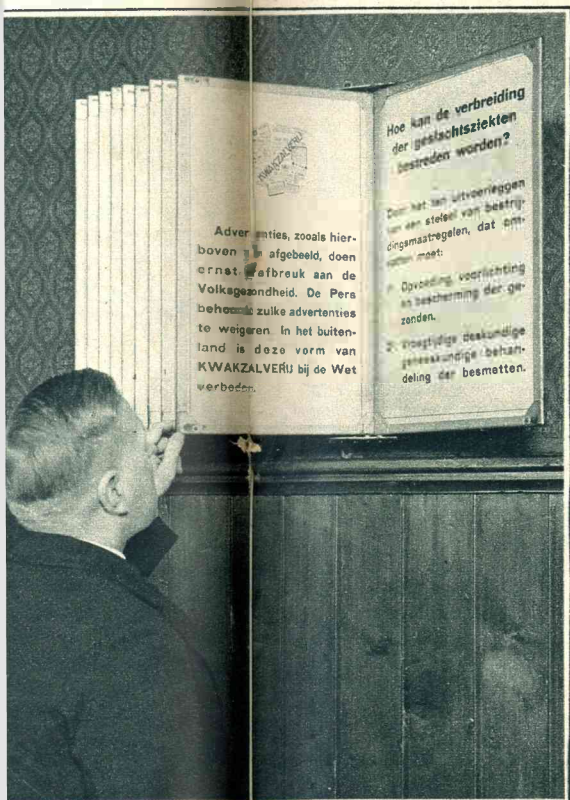

Aan de loketten van de administratie voor geneeskundige armenverzorging staat het niet dikwijls stil.

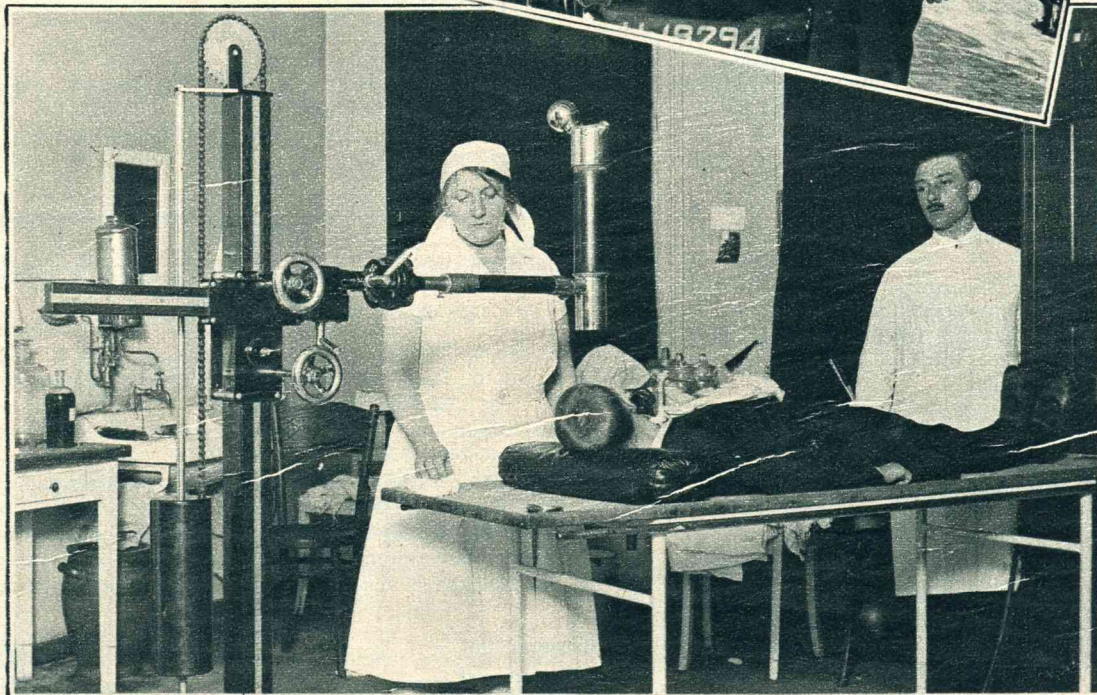
Een hoekje van het laboratorium, in het Hoofgebouw aan het Achterklooster.

zich nog met de keuring (voor een gemeentebetrekking), de controle bij ziekten van het gemeentepersoneel en het gemeentelijk geneeskundig schooltoezicht. We hebben in groote trekken trachten weer te geven, waar de werkzaamheden van den Geneeskundigen- en Gezondheidsdienst zool op neer komen. Deze prachtige instelling staat onder leiding van den eerstdaagscheidenden directeur Dr. C. H. van Herwerden, van wien wij, welwillend, permissie kregen om voor „Groot Rotterdam“ eenige foto's te vervaardigen. Hem terzijde staat een staf van medici, verplegend, administratief en ander personeel. Een ding viel ons wat teleurstellend op bij onzen rondgang door de diverse gebouwen en dit was: de gebrekkige huisvesting van den nuttigen, mooien Dienst. Het hoofgebouw aan het Achterklooster en de polikliniek bijvoorbeeld zijn uit- en inwendig niet meer van dezen tijd, al is de inrichting er zoo goed en practisch mogelijk. We wenschen Dr. van Herwerden, die na een verdienstelijken arbeid van vele jaren straks heengaat, toe, dat hij 't nog mag beleven, dat de instelling, waaraan hij steeds zijn beste krachten gaf, binnen afzienbaren tijd mag gehuisvest worden in up-to-date gebouwen, Rotterdam en zijn bewoners meer waardig. Het geld hiervoor kan o.i. nooit beter worden besteed. d. H.

In de wachtkamer der Polikliniek. Met aandacht bestudeert de heer het hoofdstuk: „Kwakzalverij“ in het groote boek - der - informatie.

Verpleger (rechts) en chauffeur bij het interieur van den zieken-auto, dóór den hulppost.

In de Röntgen-afdeeling der polikliniek wordt het meisje bestraald met hulp van de zuster. Rechts Dr. de Smalen.

Zij, die niet aan sprookjes gelooven, of degenen, die meenen, dat er geen goed uit leugen geboren kan worden, doen beter, dit verhaal over te slaan, want het was een sprookje voor de kleine Mary Adams en zij heeft nooit reden gehad van haar leugen spijt te hebben, ofschoon zij tot hiertoe een strikt eerlijk bestaan had geleid.

Toen Mary twaalf jaar oud was, verloor zij haar vader en ging bij grootma Adams inwonen. Gedurende acht jaar was haar leven even eentonig als de grauwe behangsels in de kamers van het groote huis, dat aan de Adams toebehoorde. Zij bewoonden slechts vier kamers, de rest van het huis was gesloten, om in den winter kolen uit te halen en in den zomer werk uit te sparen, daar dat gedeelte niet behoefde te worden schoongehouden.

Het was in vroeger dagen een mooi huis geweest. Nu woonde Mary met haar grootma aan de achterzijde van de woning. Er was een kamer, die uitkwam op een verwaarloosden tuin, en waar vijftien jaar geleden grootvader Adams zijn kantoor had. De kamer was thans herschapen in een huiskamer, omdat de groote ramen op het zuiden lagen. Zij aten in de groote keuken, om heen en weer geloop te voorkomen, zooals grootma Adams zeide. Het scheen Mary toe, of er altijd iets moest worden uitgespaard. Om dezelfde reden sloepen zij in twee smalle slaapkamers, die dicht bij de achtertrap gelegen waren, zoodat de kamers aan den voorkant slechts eenmaal in de maand gedaan behoeften te worden.

Mary's plichten bestonden uit koken, borden-wasschen, kamers schoonhouden en haar grootmoeder voorlezen. Zij had één toevlucht. Haar vader had eens een schrijfmachine voor kwijting van een schuld aangenomen en het eenzame meisje hield van de machine, alsof die een levend wezen was. Daar grootma Adams het getik niet kon velen, wachtte het meisje, totdat de oude dame naar bed was en ging er dan op typen.

Soms schreef zij lange brieven aan menschen, die niet bestonden; de moeder, die zij zich niet kon herinneren, 'n broer, dien zij nooit gehad had en, nadat de jaren voorbijgingen, een held, een wonderlijke jongeman met donker blauwe oogen, zwart haar, 'n grieksch neus en fermemond, die alleen voor haar glimlachte. Aan hem schreef zij alle geheimen van haar kinderlijk hart.

Vreemd genoeg noemde zij haar held bij den gewonen naam van „John.” Als iemand gevraagd had waarom, zou zij gezegd hebben, omdat hij daardoor veel echter leek.

Doch zij schreef ook andere dingen dan brieven, gedichten en novellen, die zij onder haar flanellen nachtjaponnen in haar linnenkast verborg. Misschien zou zij nu nog aan 't schrijven zijn en het geschrevene zorgvuldig verstoppert, als zij geen kou had gevat en Dr. Allen haar niet onverwacht een bezoek had gebracht.

Het was Zondagmorgen en grootma Adams was naar de kerk. Door haar verkoudheid was Mary thuisgebleven en had met een schuldig gevoel haar schrijfmachine te voorschijn gehaald. Grootma zou vreeselijk verontwaardigd geweest zijn, als zij 't geweten had, doch Mary stilde haar geweten, omdat er een gedicht in haar zong, dat geïnspireerd was door den eersten crocus in den verwaarloosden tuin. Voor Mary scheen het, als zij een gedicht met de schrijfmachine schreef, dat het gedrukt was. Dus zat zij daar in de ouderwetsche keuken en tikte haar gedicht op den eersten crocus. Dan herinnerde zij zich een paar versjes, die zij den vorigen avond op haar kamer met potlood gekrabbeld had en nu wilde overtypen, en het gedicht in de schrijfmachine latend, ging zij naar boven om die uit hun verborgen plaats te gaan halen.

Op dit oogenblik kwam Dr. Allen ten toonele. Hij kwam de achterdeur binnen met 'n paar kropjes sla uit zijn moestuin en zonder kloppen binnen tredend, ontdekte hij de schrijfmachine en Mary's gedicht „De eerste crocus.” Hij was verwonderd een schrijfmachine in grootma's keuken te vinden en zich voorover buigend las hij 't gedicht. Toen Mary terug kwam, was zij verwonderd den dokter bij het raam te zien staan met het getipte vel in zijn hand.

„Hallo, Mary!” zeide hij vriendelijk.

MARY

HAAR SCHRIJFMACHINE

EN HAAR HELD

NAAR HET ENGELSCH
DOOR ALIDA VAN REYN

„Ik wist niet, dat je kon typen. Dit is een heel aardig versje. Waar heb je het uit overgenomen?” „Ik.... ik heb het geschreven,” antwoordde Mary.

„Je bedoelt toch niet, dat je het zelf bedacht hebt?”

Mary knikte. Zij was te verbijsterd om te spreken, daar de dokter haar zoo doordringend aanzag.

„Wel,” zeide hij eindelijk, „wie zou dat gedacht hebben! Een dichteres in ons midden. Heb je het aan je grootma voorgelezen?”

„O, neen!” protesteerde Mary. „Vertel het haar alstublieft niet. Zij zou denken, dat ik mijn tijd verspilde. Zij zou willen, dat ik de schrijfmachine weg deed en die is het eenige plezier, dat ik heb.”

Mary frommelde nerveus haar verzen in elkaar, terwijl de dokter haar met gefronsd voorhoofd aanzag.

„Hoe oud ben je, Mary,” vroeg hij ten laatste.

„Eén en twintig.”

„Het is bijna tien jaar geleden, dat je bij grootma Adams kwam.”

„Acht jaar en vijf maanden.”

„Je gaat niet veel uit, wel?”

„Ik ga nooit uit. Grootma houdt er niet van. Maar ik heb mijn schrijfmachine. Ik gebruik die wanneer grootma naar bed is.”

„Om gedichten te schrijven?”

„Soms — en brieven.”

„O, correspondeer je met menschen?”

„Niet in werkelijkheid, ik bedenk ze. Ik schrijf aan mijn moeder en dan antwoord ik voor haar. Dan heb ik ook een broer bedacht en.... John.”

Plotseling zweeg Mary en bloosde. Zij was niet van plan geweest over hem te praten.

„Wie is John,” vroeg de dokter.

„Een — een vriend.”

Mary bloosde heviger. Zij was vreeselijk bang, dat de dokter haar zou uitlachen, doch inplaats daarvan kwam hij naderbij en klopte haar welwillend op den schouder.

„Jij arme, kleine meid! Natuurlijk vertel ik voor geen geld ter wereld hiervan iets aan je grootma! Schrijf je ook novellen, Mary?”

„Een enkelen keer. Ik verstopte ze onder in mijn linnenkast.”

De dokter lachte. „Loop vlug naar boven en haal ze, kind, ik wil ze zien.”

Zoo gebeurde het, dat, terwijl grootma Adams haar godsdienstplicht vervulde, de dokter in den ouderwetschen stoel in de keuken zat en naar Mary's verhaal luisterde. Het was natuurlijk een liefdes-

geschiedenis met „John” als den held, doch in het verhaal droeg hij den naam van Roger Alandale. Toen Mary 't verhaal uit had, keek zij bedeesd op en zag, dat haar toehoorder zijn oogen afwischte.

„Je hebt mij aan 't huilen gemaakt,” zeide hij. „Het is 'n goed verhaal, Mary. Waarom stuur je 't niet naar een tijdschrift?”

„Zouden zij het aannemen?” stamelde Mary onthutst.

„'t Kan zijn. Je kunt 't in ieder geval probeeren,” Mary's gezicht betrok. „Ik heb daarvoor postzegels noodig en geld bezit ik niet.”

„Ik zal wel voor de postzegels zorgen,” zei de dokter edelmoedig; „of — hoor eens, Mary, je kunt het verdienen. Je typt netjes en ik heb iemand voor een paar uur per dag noodig. Ik zal het prettig vinden je meer te betalen dan je voor de postzegels noodig hebt. Ik zal het zelf aan je grootmoeder vragen, dan zal zij heusch niet weigeren.”

Zoo gebeurde het, dat Mary iederen dag van twee tot vier naar Dr. Allen ging. Het leven scheen Mary geheel anders toe. Dr. Allen begon belang te stellen in allerlei tijdschriften, daar hij een geschikt blad voor Mary's verhaal zocht en toen hij eindelijk besloten had, zonden zij het met hooggespannen verwachting in.

Hier begint nu het sprookje. In het werkelijke leven zou het verhaal teruggezonden zijn, met een briefje erbij, dat het verhaal niet voor plaatsing geschikt was. Doch het kwam niet terug. Nadat er twee weken verlopen waren, ontving Mary een vierkante, witte enveloppe met den naam en het adres van een tijdschrift erop. Mary maakte het couvert open. Zij voelde haar knieën beven toen zij den brief las. In den beginne dacht zij, dat het een vergissing was, doch nadat zij den brief tien keer had overgelezen, beseftte zij, dat haar novelle was aangenomen en dat een chèque voor een bedrag van honderd gulden binnen een week zou volgen.

Honderd gulden! Mary, die nooit geld bezeten had, scheen het een fortuin. Zij rende den stoffigen weg over naar Dr. Allen's huis. Gelukkig was hij op dat oogenblik alleen, want Mary had behoefte aan veiligen steun. Hadden de menschen uit den omtrek hun geëerden medicus kunnen zien, hoe deze een rondedans door de spreekkamer maakte, dan hadden zij zeker gedacht, dat hij gek was geworden.

Gedurende de volgende maanden echter kwamen er geen chéqués meer voor Mary, in weerwil van de postzegels, die op lange, gele enveloppen geplakt werden. Met ontmoedigende regelmaat kwamen al deze enveloppen trouw naar huis terug.

Eindelijk had zij het geluk haar novelle gedrukt te zien en ofschoon de teekenaar Roger Alandale niet den fermemond van „John” gegeven had, was hij op en top een held.

Drie weken, nadat Mary haar gedrukt verhaal gelezen had, nam zij de draden van haar sprookje weer ter hand.

Dokter Allen had vacantie, de eerste sinds vele jaren. Hij had Mary echter opdracht gegeven als gewoonlijk op kantoor te komen, om zijn patiënten op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid en bovendien de lange enveloppen in omloop te houden.

Aldus zond Mary hare novellen geregeld door, totdat zij op zekeren dag 'n brief ontving, die van geen enkel tijdschrift afkomstig bleek. In den linkerhoek stond gedrukt John C. Alandale, advocaat en daaronder den naam van een stad in 't noorden van het land.

Opgewonden scheurde Mary het couvert open en las:

„Geachte Mary Adams.” De brief zei verder, dat de schrijver zich tot haar verhaal aangetrokken had gevoeld, omdat de held Roger Alandale genaamd was. Hij dacht, dat de geschiedenis in Hampshire plaats had, doch hij had in die streek nog nooit van eenige Alandale gehoord. Zou zij zoo vriendelijk willen zijn hem te melden, of zij nog iemand van dien naam kende en of haar nog verwanten bekend waren waar hij nog nooit van gehoord had?

ONZE

GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING

keerde in de afgelopen week uit, aan

K. de Boer, Wijk 5, Urk.....	f 600.—
C. J. van de Laak, v. Speijkdwarstr. 10b, R'dam	- 600.—
A. H. van Os, Nic. Beetsstraat 20	- 30.—
H. van Maanen, Groote Viisscherijstraat 27c	- 30.—
H. Willemstein, Heer Daniëlstraat 26	- 60.—
J. Goudappel, Groen v. Prinstererstr. 20, Vlaardingen	- 30.—
P. van der Leek, Vinkenbuurt 18, Alphen a. d. Rijn	- 30.—
A. Faas, 2e Scheepvaartstraat 67, Hoek v. Holland	- 30.—
J. Arenoe, Schoenerstraat 14, Dordrecht	- 600.—
H. M. Knippers, Coolschestraat 46a, Rotterdam	- 600.—
	f 2610.—
Vorig totaal	f 210.191.—
Nieuw totaal	f 212.801.—

Hij dankte haar bij voorbaat en was, met de meeste hoogachting:

„John C. Alandale.” Een haastig postscriptum luidde:

„Het verhaal was buitengewoon.”

Het speet haar erg, dat zij nog nooit van den naam Alandale gehoord had, totdat hij toevallig in haar gedachten kwam. Nu zou zij dien aardigen jongeman moeten schrijven, dat zij geen zijner bloedverwanten kende en de correspondentie zou geëindigd zijn.

Op dat oogenblik had Mary het huis van den dokter bereikt en zette zij zich achter de schrijfmachine. Zij deed er een vel papier in om den brief te beantwoorden en hield dan op. Zij behoefde niet dadelijk te antwoorden. In plaats daarvan kon zij een harer droombrieven schrijven, die zij natuurlijk niet zou verzenden. Zij zou Mr. Alandale schrijven.

„Mijnheer. Het spijt mij, dat ik u „niet meer over uw familie kan meedeelen, doch na informatie bleek „het mij, dat de laatste Alandales hier „ongeveer veertig jaar geleden ver- „trokken en naar Californië verhuis- „den. Er zijn nog enkele graven van „hen op 't kerkhof. De graven zijn „nogal verwaarloosd en de namen niet „meer te lezen. Dat is alles, wat ik „ontdekt heb, doch ik zal in de stad „nog eens informeerden en, zoodra ik „iets naders te weten kom, zal ik u „berichten. Ik vind het prettig, dat „u mijn verhaal mooi vond. Ik wilde, „dat u een uitgever was, in plaats van „een advocaat!

Hoogachtend
Mary Adams.”

Tegen den tijd, dat Mary haar brief geëindigd had, waren de graven op het kerkhof even werkelijk voor haar geworden als de groote olm voor het postkantoor. Zij zag duidelijk de met mos begroeide steenen en nadat zij den brief in een couvert gestoken had met het adres erop van John C. Alandale, kwam zij pas tot besef, dat zij alles verzonden had.

Zij vroeg zich af, wat er zou gebeuren, als zij den brief verzond. Zij vond het jammer een man, die haar verhaal buitengewoon vond, teleur te stellen.

Naderhand kon Mary niet verklaren, waarom haar geweten niet gesproken had. Iets dwong haar den brief te frankeeren en hem dadelijk te posten.

Nu zou een eerlijk, goed meisje als Mary gedurende de volgende dagen met een schuldig gevoel in haar hart rondgelopen hebben, doch om de een of andere reden leefde zij in gespannen verwachting. Toen zij een week later weer een brief ontving, haastte zij zich naar het huis van den dokter. In de diepe vensterbank gezeten, opende zij den brief en las:

Mary Adams — „Ik dank u zeer voor de moeite, die u genomen hebt om mijn bloedverwanten op te sporen. Er is een tak in onze familie, die naar Californië vertrokken is, en die wel dezelfde zal zijn, als door u genoemd. Indien u in de stad meer te weten komt, zal ik u zeer dankbaar zijn. Waar kan ik nog meer novellen van u lezen? Ik heb dat verhaal al drie keer gelezen.

Met vriendelijke groeten, verblijf ik
John C. Alandale.”

Dit keer aarzelde Mary niet. Zij ging naar de schrijfmachine en had weinig moeite met het volgende epistel:

Waarde Mr. Alandale. „Ik ontving zoo juist uw antwoord op mijn schrijven, doch tot mijn spijt zijn mijn nasporingen in de stad zonder succes. Indien u nog een andere manier weet om iets te ontdekken, aarzel dan niet om het mij te zeggen. De eenige plaats, waar u mijn andere novellen kunt vinden, is de la van mijn bureau!

Hoogachtend
Mary Adams.”

Mary voelde in 't minst geen schaamte, toen zij den brief in de bus liet glijden. Zij vroeg zich alleen af of Mr. Alandale zou antwoorden: en hij moest dadelijk geantwoord hebben, want zijn derde brief kwam met de volgende post.

Waarde Miss Adams. „U verdient waarlijk een medaille voor uw onmiddellijk geschreven antwoord en dat u al die moeite doet voor iemand,

die u geheel vreemd is. Als Hampshire niet zoo ver was, zou ik u een bos viooltjes zenden. Thans zend ik u een doos chocolade, Mary Adams. Ik heb een hekel aan verwaarloosde graven, wilt u deze wat laten opknappen en mij de rekening opsturen? Doch als ik te veel vraag, wilt u het mij dan alsjeblieft zeggen?

Ik ben erg benieuwd naar den inhoud van uw bureau-la.

Uw antwoord spoedig tegemoet ziende, teeken ik
John C. Alandale.”

Den volgenden dag ontving Mary een groote doos bonbons en verzond het volgende schrijven:

Waarde Mr. Alandale. „Ik ontving hedenmorgen

Arabisch Bruidspaar.

de doos bonbons en ik vrees, dat u buitensporig bent, of dat u denkt, dat ik nog broertjes en zusjes heb. De waarheid is, dat mijn eenige bloedverwant een grootmoeder is, zoodat ik geruimen tijd uit de doos zal snoepen.

Toch moet u zoo iets niet meer doen, alles wat ik betreffende uw familieleden gedaan heb, deed ik met plezier. Ik zal er voor zorgen, dat de graven opgeknapt worden en zal u daar over enkele dagen schrijven. Er zal geen rekening zijn, want daar zorgt het bestuur van de begraafplaats voor, en er zijn genoeg bloemen in grootma's tuin, die ik er planten kan.

Mary Adams.”

Den dag, voordat Dr. Allen van zijn vacantie terugkeerde, ontving Mary een brief van John Alandale, dien zij vele keeren overlas.

Beste, kleine Mary Adams. „Ik weet niet, hoe ik u danken moet voor de moeite en zorgen, besteed aan de graven van mijn familieleden. Den een of anderen dag kom ik vast en zeker zelf eens kijken. Is er niets, wat ik voor u kan doen? Ik heb uw verhaal nu zes keer gelezen en ik weet, dat u kunt schrijven. Laat mij weten, of uw andere novellen al geplaatst zijn. In het andere geval kom ik eens een kijkje nemen in uw bureau!

Uw meest dienstwillige

John C. Alandale.

Mary schreef dien avond geen brieven aan haar moeder, haar broer of haar held. Zij had het hevig met haar geweten te kwaad en schreide zich in slaap. Om zes uur in den morgen sloop zij naar de keuken en schreef naar Mr. Alandale, doch dit keer was het geen droom-brief. Zonder zich te sparen, legde zij hem alles uit. Zij vertelde hem van haar eenzaam leven met grootma Adams en over de brieven. Zij vertelde hem zelfs over „John,” wat haar erg moeilijk was. Dan bekende zij hem alles over de graven en hoe zij de geheele geschiedenis bedacht, omdat zij het zoo interessant vond, brieven

van hem te ontvangen. Zij verlangde vurig, dat hij haar nog één maal schreef, alleen om te zeggen, dat hij haar vergeven had, doch dat stond haar geweten haar niet toe. Zij sloot den brief in een enveloppe en verborg die onder haar bord en begon grootma Adams' ontbijt klaar te maken.

Dien dag verkocht Mary haar tweede novelle! Zij voelde geen vreugde, omdat zij zoo beschaamd en ongelukkig was over Mr. Alandale en Dr. Allen was verwonderd, dat Mary het zoo kalm opnam, alsof zij niet in orde was. Hij was er bijna zeker van, dat zij gehuild had. Mary, die meer dan ooit op de post lette, wachtte tevergeefs op een brief uit het noorden. Zelfs haar brieven aan menschen in haar verbeelding, wilden niet meer vlotten. Zij werd bleek en lusteloos, zoodat het grootma Adams opviel.

Drie weken, nadat Mary haar bekentenis aan Mr.

Alandale had gedaan, gebeurde er iets. Dr. Allen bezocht een patiënt en Mary zat rekeningen te schrijven, of deed maar zoo. In werkelijkheid staarde zij uit het raam naar den grooten olm voor het postkantoor. Doch zij zag den olm niet, of den brievenbesteller, die naar binnen ging, of zelfs den auto voor den kruidenierswinkel! Zij was zoo in gedachten verdiept, dat er drie maal op de deur geklopt werd, voordat zij „binnen” riep.

De deur werd geopend en een vreemdeling trad binnen. Tenminste — op 't eerste gezicht scheen het een vreemde, doch, nog voordat hij sprak, kwam hij haar bekend voor. Hij had „John's” blauwe oogen, doch zijn kin herinnerde haar aan „Roger Alandale” uit haar verhaal. Hij glimlachte, toen zij naar hem keek.

„Dr. Allen is uit,” zeide zij beleefd. „Indien u wilt wachten” —

„Ik zal wachten”, zei de vreemdeling, „doch ik kom voornamelijk voor u. U bent Mary Adams, nietwaar? Hier is mijn kaartje.”

Zij keek naar het kaartje, dat naast haar schrijfmachine lag en zij las:

„John C. Alandale, advocaat”, gevolgd door een plaats in 't noorden.

Het scheen Mary, dat zij nooit, *nooit* haar oogen meer kon opslaan, totdat Mr. Alandale eindelijk zeide:

„Wil je niet opkijken, Mary Adams? Ik heb twee honderd mijl afgelegd om je te zien.”

Mary keek op en John Alandale keek naar beneden. Mary was plotseling niet meer bevreesd, want hij zei: „Wat *moet* je wel denken. Het is bijna drie weken geleden, sinds ik je brief ontving en geen woord van mij! Ik ben op reis geweest. Eerst twee dagen geleden kwam ik terug, ik wilde je telegrafeeren, doch — ik dacht, dat je dit vreemd zou vinden —”

„Hoe denkt u over mij?” stamelde Mary zwak. „Ik — Hoe ik over *jou* denk!”

Er was iets in John Alandale's stem, dat Mary's hart wild deed kloppen en zijn stem scheen ver van haar verwijderd, toch verstond zij hem duidelijk.

„Natuurlijk was het de naam Alandale, die mij in je verhaal aantrok, doch nadat ik het gelezen had, wist ik, dat ik het meisje, die het geschreven had, moest leeren kennen. Denk je werkelijk, Mary Adams, dat een jongeman van acht-en-twintig iets geeft om oude bloedverwanten, die gestorven zijn, voordat hij geboren was? Ik moest toch een reden hebben om je te schrijven en jij ging er prachtig op in. En na iederen brief wist ik, dat er niemand in de geheele wereld zoo is, als jij. En waarom ik hier kom — is om te zeggen, dat jij *mijn* meisje bent. Is er hier een behoorlijk hotel in dit dorp? Ik keer niet naar het noorden terug, voordat je met mij meegaat!”

* * *

Wat moest Mary Adams hierop zeggen? Zij keek naar Mr. Alandale's wilskrachtige kin en zeide eindelijk: „Ik ben blij, dat je John heet. Het maakt je veel *echter*!”

Op 't oogenblik, dat hij haar kuste, kwam Dr. Allen binnen!

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCH VAN L. G. MOBERLY

De zitkamer van haar tante zag uit op een stuk van den tuin, waarachter heuvels den gezichtseinder afsloten. Tante Kathleen, een practischer en sterker editie van Bridget's ietwat droomerigen en geleerden vader, begroette haar nichtje met dankbare blijdschap. Haar gezicht was bleek en vertoonde scherpe lijnen, ze zag er echt moe en overwerkt uit.

„Ik ben bezig te ontdekken, dat ik zenuwen heb,” zei ze, toen zij en Bridget samen gezellig zaten thee te drinken. „Al deze jaren is niets me te zwaar gevallen, maar den laatsten tijd voel ik me niet meer tegen alles opgewassen en sommige van de patiënten hebben mij moeilijke oogenblikken bezorgd. Mijn hoop is nu gevestigd op een totale verandering van omgeving; misschien dat ik dáárvan opknap. Jij wilt natuurlijk mijn huishoudelijk werk hier wel overnemen, zooals je al zoo dikwijls gedaan hebt. Je blijft volkomen buiten alle moeilijkheden over patiënten, dat heb ik met dokter Stone uitdrukkelijk afgesproken.”

Juffrouw Denly's lippen knepen zich samen, iets waarvan haar nichtje de beteekenis heel goed kende.

„U hoeft mij niet als een porceleinen poppetje te behandelen,” zei zij, „ik ben geen klein kind meer. Ik kan er heusch wel tegen met de schaduwzijde van het leven in aanraking te komen en als ik dokter Stone een beetje van dienst kan zijn met zijn patiënten, moet hij het maar zeggen. Behandel mij toch niet als een Saksisch poppetje in een glazen kastje.”

Haar tante lachte hartelijk om deze vergelijking en keek vol liefde naar haar flink, knap nichtje.

„Dokter Stone en ik zijn het den laatsten tijd niet altijd met elkaar eens,” zei zij na een poosje.

„Dat verwondert mij niet,” was het prompte antwoord. „Ik heb dokter Stone altijd een hatelijken man gevonden, heel knap misschien, een voortreffelijk medicus, maar hatelijk, beter kan ik 't niet uitdrukken. Hij lijkt me zoo koud, zoo scherp. Hij is nooit echt, warm menscheijk — hij behandelt zijn medemenschen alsof zij pionnen in een spel zijn, een groot wetenschappelijk spel, dat hij voor zijn eigen voldoening speelt.”

„Bridget, waar haal jij in vredesnaam zoo opeens dit zielkundige inzicht vandaan? Het heeft mij een heel langen tijd gekost om tot deze conclusie te komen, terwijl jij het in één tel klaar speelt.”

„Soms worden de dingen mij plotseling, als met een schok, duidelijk,” antwoordde het meisje eenvoudig, en opeens van onderwerp veranderend, riep ze opgewonden: „O, tante Kathleen, wie is dat? Toch geen patiënte? Ik heb nog nooit zooiets snoezigs en liefs gezien.”

Ze was van haar stoel opgesprongen en keek uit het raam naar een meisje in een witte japon, met een tennisracket in de hand.

„Dat is de nieuwste liefhebberij van dokter Stone,” vertelde juffrouw Denly op een beetje sarcastischen toon. „Hij en een andere zeer geleerde dokter uit Londen hebben een nieuw systeem uitgedacht voor de behandeling van zielszieken. Dat meisje is de belichaming van dat systeem! Neen, zij is geen patiënte, zij is hier om de patiënten te amuseeren en hun afleiding te bezorgen,

om hen op die manier aan hun droevige gedachten te onttrekken; voor hen te zingen, met hen te tennissen en dergelijke dingen meer.”

Bridget keek haar tante verwonderd aan.

„Waarom hebt u bezwaar tegen dat systeem?”

„Omdat ik, eerlijk gezegd, in dokter Stone geen onbegrensd vertrouwen meer heb en bijgevolg argwaan koester tegen al zijn bedenkzels. En toch heb ik misschien ongelijk, want zijn Londensche collega, dokter Hodgson, dokter Peter Hodgson, iemand, die bekend staat om zijn buitengewone karaktereigenschappen, is absoluut betrouwbaar. Hij heeft het meisje hierheen gestuurd, en daarom wil ik haar niet met bevooroordeelde oogen bekijken.”

„Dat zou u niet kunnen,” riep Bridget. „Ze ziet er zoo lief en innemend uit.”

„Misschien zullen jullie wel vriendinnen worden,” meende juffrouw Denly verstrooid, terwijl zij naar het figuurtje in het wit staarde. „Ik weet het zoo niet, maar het lijkt mij, dat zij een of ander verborgen verdriet heeft, en dat dokter Hodgson haar daarom ook terwille van haarzelf hierheen gestuurd heeft. Maar dit is louter vermoeden; het eenige, wat ik zeker weet, is, dat zij Trelane heet — Dorphy Trelane.”

HOOFDSTUK XVI. — ALAN.

Met het beklemmend gevoel, dat hij tenslotte toch misschien heel dwaas had gehandeld en van molshoopen bergen had gemaakt, keek Alan de

zit-slaapkamer rond, die nu zijn No. 8 heele woning uitmaakte, en die aanblik gaf hem een nieuw gevoel van weehheid en ellende. Het goedkope, het armoedige, het onuitsprekelijk-troosteloze, het grijsde hem overal tegen in dit slecht gemeubileerde en slecht onderhouden vertrek. Van eenig comfort was geen sprake, de zindelijkheid liet veel te wenschen over. De gordijnen waren verschoten en afzichtelijk van kleur en patroon; het tot op den draad toe versleten karpert deed hem rillen. Trouwens, de heele onbehaaglijke atmosfeer maakte hem zwaarmoedig. Nooit in zijn gemakkelijk leventje, waarin geld geen rol had gespeeld, had hij een kamer als deze gezien. De ruime toelage van zijn vader had hem in staat gesteld op weelderige en geriefelijke kamers te wonen. Zijn werk — als hij het werk noemen kon — had bestaan uit het doorbrengen van eenige prettige uren op een regeeringsbureau, waar zijn werkzaamheden van uitermate lichten aard waren.

En nu had hij besloten zich los te scheuren van alles, wat hem ook maar in de verste verte met het verleden verbond. Hij had bij zijn vader en vrienden den indruk gewekt, alsof hij uit Engeland wilde weggaan om een nieuw leven te beginnen in de koloniën. Maar voorloopig althans wilde hij zijn geboorteland nog niet verlaten, ofschoon hij vurig verlangde niemand weer te zien van de menschen, die hem vroeger gekend hadden.

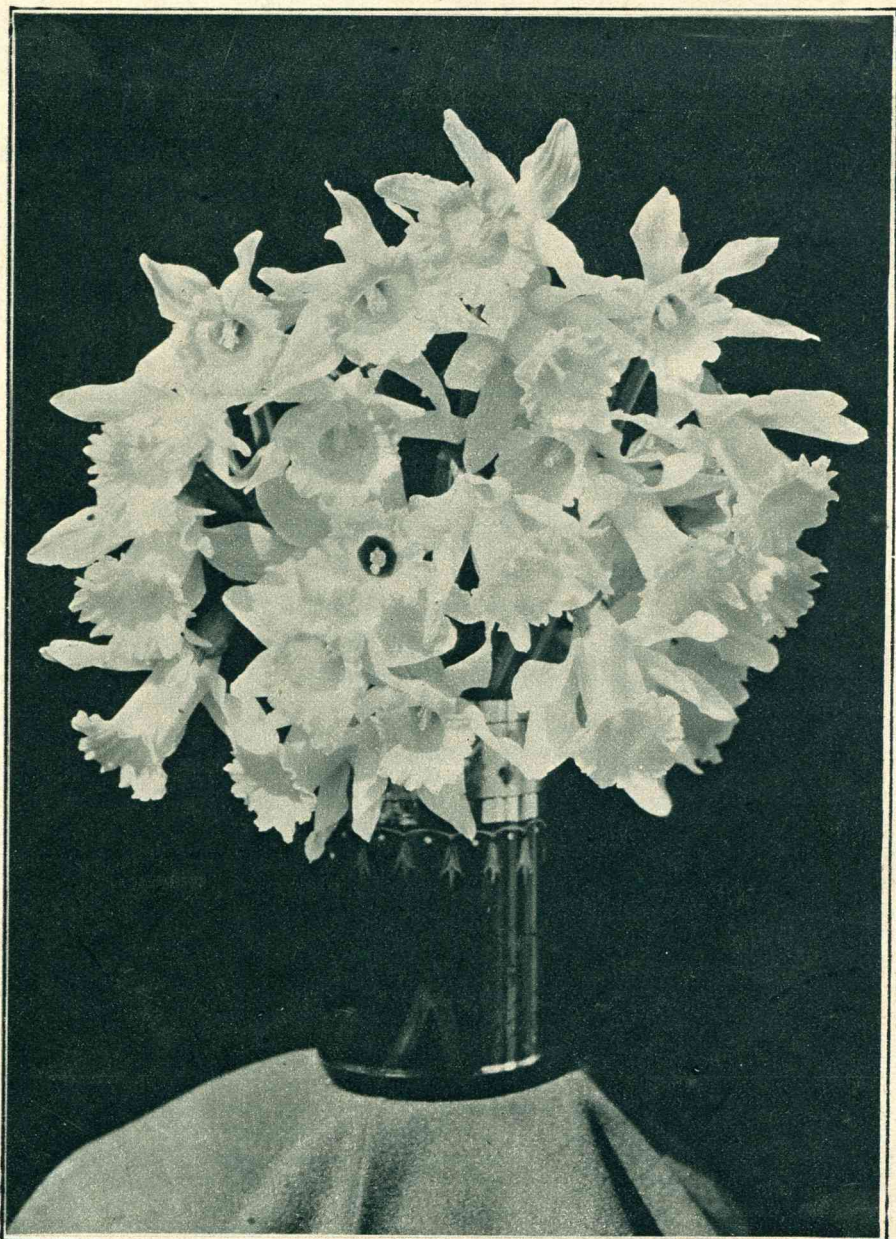
Zijn bezittingen waren opgeborgen in een kleine meubelbewaarplaats, die hij in een achterstraat ontdekt had, en daar had hij ook de kamer gehuurd, waarin hij nu zoo troosteloos rondkeek.

Juffrouw Brown, de niet zeer aanlokkelijk uitziende hospita, had hem zonder veel bezwaar in huis genomen, toen hij aanbood een maand huur vooruit te betalen. En ternaauwernood had Alan zijn nieuwe kamer betrokken of in de eerste oogenblikken van gedruktheid en verlatenheid werd hij reeds bevangen door twijfel aan de juistheid van het dramatische besluit, dat hij genomen en uitgevoerd had. Was hij een dwaze droomer zonder begrip van de werkelijkheid? Was hij een dolende ridder, die achter hersenschimmen aanjoeg en tegen windmolens vocht? Kwam het er heusch zoo veel op aan, op welke manier zijn vader aan het geld kwam? Was hij overdreven kieskeurig? Deze gedachten bestormden hem, terwijl hij zijn baggage uitpakte en de wanhopige leelijkheid van zijn nieuwe omgeving trachtte te vergeten.

Dat hij goed gedaan had zijn verloving te verbreken, dáaraan twijfelde hij geen oogenblik. Onder deze omstandigheden zou geen man van eer een meisje aan zich hebben kunnen binden. Maar het geld? Was daaromtrent een schikking niet mogelijk en geoorloofd?

Moe, stoffig, op van ellende en neerslachtigheid, liet hij zich in een wrakken leuningstoel naast het venster neervallen en voor de duizendste maal liet hij zijn gedachten gaan over de gebeurtenissen van de laatste weken, terwijl hij door het met stof bedekte raam tuurde naar het weinig opwekkende panorama van daken en lucht.

En terwijl hij daar zoo zat te peinen en te staren en verloren

Fleurige en kleurige Paaschklokjes.

Lente-weelde in de bergen.

was in zijn twijfelingen, schoot het hem eensklaps door den geest, hoe Dorothy, bij hun afscheid op zijn oude, ontredderde kamers, gezegd had, dat zij verwachtte, dat hij van zijn leven iets goeds en moois en nobels zou maken.

Opeens zat hij kaarsrecht in zijn stoel en zuchtte.

Hoe kon hij iets goeds, iets nobels van zijn leven maken, wanneer hij het geld aanraakte, dat verkregen was op een wijze als zijn vader hem had uitgelegd? Kon hij Dorothy in de oogen zien en haar zeggen, dat hij leefde naar beste weten en kunnen, als hij iets van een fortuin aannam, dat gewonnen werd, zooals zijn vader het deed? Neen, en nog eens neen, geen cent er van wilde hij hebben. Van nu af aan zou hij op zichzelf aangewezen zijn! Hij richtte zich in den wrakken stoel nog rechter op. Komaan, hij was genoodzaakt zichzelf een bestaan te veroveren, maar dat was immers niet méér, dan wat honderden menschen vóór hem gedaan hadden.

Hij was nog jong, hij was gezond en sterk, en bij de pakken neerzitten en wanhopen, was heelemaal niet de manier om aan de moeilijkheden van het leven het hoofd te bieden.

Dat zou niet alleen zwak en slap zijn, maar het was ontegenzegglijk het tegenovergestelde van wat Dorothy gaarne zou zien. Dorothy's oogen keken opeens diep in de zijne, het was alsof hij de zachte aanraking van haar hand op zijn arm voelde en haar stem, met dien wonderbaren samenklank van zachtheid en kracht, hoorde.

Alan stond uit den versleten stoel op met het gevoel meester van zichzelf te zijn, en met wanhopigen moed zette hij zich aan het werk om zich in zijn nieuw, armoedig en ongezellig verblijf te installeren. En zacht prevelden zijn lippen het woord van den dichter:

„Ik ben de meester van mijn lot.

Ik ben de stuurman van mijn levensschip.”

Naarmate de dagen voortschreden, bleek het Alan, hoe moeilijk het was naar dat dichterlijke devies te leven. Het zoeken naar werk was niet bepaald moed-gevend en toen hij ten laatste een betrekking had gevonden als bediende op een

onbeteekenend kantoortje, werkte de doodelijke eentonigheid van zijn taak er niet toe mee om hem een zonnigen kijk op het leven te geven. Meer en meer begon hij de oude luxe te missen, zijn vroegere vrienden, zijn heele, vroolijke, onbezorgde bestaan van voorheen. Hij verlangde naar Dorothy en 't was 'n verlamdend, ziekmakend verlangen.

Hij was eenzaam, wanhopig eenzaam en de eenzaamheid werd een kwellende nachtmerrie. Hij vocht er tegen met alle kracht, hij dwong zich de avonden, die hem zoo eindeloos lang vielen, te leven. Hij werd lid van een club, waarvan ook enkele van zijn collega's van kantoor deel uitmaakten, ging er soms heen voor een partijtje biljart of een spelletje kaart. Maar de laag-bij-de-grondsche gesprekken van deze menschen maakten hem misselijk, zijn eenzame kamer was verre te verkiezen, vond hij, boven hun ruwe verhalen, hun onbeschaafd gelach, de lucht van hun goedkoope tabak. En ofschoon hij wel vreesde, dat zij hem zouden houden voor iemand, die zich op een afstand hield en uit de hoogte op hen neerzag, besloot hij, dat hij liever den naam zou hebben van een hooghartigen dwaas, dan deel te moeten hebben aan de conversatie van het gezelschap op de club.

En zoo bleef hem niets over dan den last der eenzaamheid moedig op de schouders te nemen en te trachten kracht te putten uit de herinnering aan Dorothy en aan de woorden, die ze bij hun afscheid gesproken had.

HOOFDSTUK XVII

MEVROUW THOMPSON.

O wat prettig, iemand van mijn eigen leeftijd hier te vinden — iemand, die volkomen gezond is.” Dorothy keek Bridget aan met oogen, die glinsterden van blijdschap. „Uw tante heeft mij juist naar binnen gestuurd om kennis met u te maken. Bent u werkelijk van plan haar werk te doen, zoolang zij weg is?”

„Ja, zeker. Tante Kathleen en ik wisselen elkaar wel eens meer af. Zij gaat nu voor mijn vader in Marday zorgen en ik doe haar werk hier zoo goed

ik kan. Maar het is een heerlijke verrassing u hier te vinden.”

Bridget keek met welgevallen naar Dorothy's aantrekkelijke verschijning en peinsde: „Het verwondert mij niet, dat Donald betooverd is, maar ik durf er een eed op doen, dat zij den man, met wien zij verloofd was, niet vergeten is. In haar oogen is zoo veel verborgen verdriet en als ze glimlacht, is het gewoon om te huilen, zoo aandoenlijk als haar gezicht dan is! Ik zou toch wel eens willen weten, waarom die verlovings uitgeraakt is.”

„Ik ben hier om de patiënten een beetje prettig bezig te houden en op te vroolijken,” vertelde Dorothy, terwijl deze gedachten door Bridget's geest woelden. „Het klinkt erg oppervlakkig in vergelijking met uw werk, maar dokter Hodgon, die mij hierheen gestuurd heeft, zegt, dat het werkelijk een belangrijke factor is in de genezing van de patiënten.”

„Natuurlijk is het dat! Als u alleen maar eens denkt aan den invloed ten goede, die er van muziek op zielszieken uitgaat. Er zijn zulke verschrikkelijke stakkerds onder! U weet, dat dokter Stone er niet op gesteld is, dat de patiënten bij hun namen worden genoemd, maar ik ken toevallig den naam van één dame, met wie ik nog al veel in aanraking ben gekomen. Ze heet Mevrouw Thompson — tante Kathleen heeft het me verteld. Het is No. 8. Ik heb altijd zoo vreeselijk met haar te doen. Het is net of ze voortdurend naar iets of iemand uitkijkt. Vindt u dokter Stone aardig?” vroeg Bridget plotseling, snel en onverwacht van onderwerp veranderend.

Het andere meisje aarzeld een oogenblik, voordat ze antwoordde; toen zei ze rustig en ernstig:

„Neen, ik vind hem heelemaal niet aardig. Hij doet me aan een slang denken. Zijn oogen zijn zoo koud en strak.”

„De heele man is koud, hij mist de echte menscheijkheid, zelfs tante Kathleen's vertrouwen in hem begint te wankelen. Hij is een buitengewoon knap medicus, dat staat vast, maar hem aardig vinden of hem graag mogen.... neen.”

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Tasch met lantaarntje.

MEISJE, WAT ZIT ER AAN JE TASCHJE

Inplaats van: „Meisje wat heb je in je taschje?” zal het voortaan kunnen heeten: „Meisje, wat zit er aan je taschje?”

Een Haagsche firma brengt de allernieuwste snuffjes op taschengebied in den handel.

Daar is het taschje met sigarettenkoker, die eenvoudig uitgeschoven kan worden. Mevrouwje hoeft niet meer de moeite te doen om haar taschje te openen en daaruit het sigaretten-étui op te diepen, neen, het sigaretten-étui is met de tasch één geheel geworden.

Daar is de tasch met het poederdoosje bij de sluiting. Een druk op een knopje en daar is het spiegeltje, het doosje en de vaste poeder, die in hun geheel, als een sierlijke sluiting, de lederen tasch garneeren.

En dan is er nog de tasch met het lampje. Komt de eigenares 's avonds laat thuis — een druk op het knopje terzij en 'n vriendelijk lampje verlicht het sleutelgat, dat anders misschien moeilijk te vinden is, het wijst den weg naar den knop van het electrische licht, naar de naambordjes op de deuren in slecht verlichte straten — ja, waarheen niet al?

Een taschje voor de mondaine, een taschje voor de coquette, een taschje voor de practische vrouw!

Schoonmaak-etiquette

Er zijn, helaas, nog altijd huisvrouwen, wier huis in schoonmaaktijd vrijwel onbewoonbaar is en die gedurende al dien tijd, volkomen naar waarheid, van zich zelf getuigen, dat ze er „zoo uitzien”. En noch het eene noch het andere is noodzakelijk.

Ja, natuurlijk, moeten de kamers gewit of geschilderd worden of de muren behangen, zoodat de meubels van de plaats moeten of uit de kamers verwijderd, dan zijn die kamers tijdelijk onbewoonbaar — daar is nu eenmaal niets aan te doen.

Maar laten we ook in dat geval ten minste zorgen voor één plekje, waar de familie nog met eenige gezelligheid bij elkaar kan zitten. Al staan dan in de hoeken ook wat meubels op elkaar gestapeld,

in het midden, rondom de tafel en onder de vriendelijke lamp, zetten we tegen dat man en kinderen thuis komen van hun werk of van school, de stoelen neer. We dekken de tafel keurig en niet haastjerepje, omdat 't immers schoonmaaktijd is, we zorgen voor een bloemetje om het geheel wat op te fleuren, en tegen den avond, als alle werk toch rusten moet, maken we het extra gezellig. Kunnen de gemakkelijke stoelen uit de „mooie kamer” nog niet op hun plaats gezet worden, wel, zou de familie daar dan niet van kunnen profiteeren door het genot van die fijne stoelen nu in de huiskamer te hebben? Laten we toch niet al te bang zijn voor onze mooie meubeltjes. Natuurlijk moeten ze zorgvuldig onderhouden worden, maar ze zijn er toch niet alleen voor bezoekers, nietwaar? En als de

na de lasten en onaangenaamheden daar buiten.

En dan, waarom zou de huisvrouw er, in schoonmaakdagen, „zoo” moeten uitzien?

'n Paar meters frisch gebloemd katoen behoeven niet veel te kosten en zijn, in een minimum van tijd, te verwerken tot een practischen overgooier of 'n stevig huishoudschort met bijpassend mutsje om de haren te beschermen bij stoffig werk. Zoo'n schort is ook gemakkelijk even te wasschen, zoodat moeder de vrouw er, ondanks drukke bezigheden, toch altijd netjes uit kan zien.

Zelfs haar handen behoeven niet te lijden door extra vele huishoudelijk werk. We kunnen altijd een potje gewone cold-cream of zuivere vaseline bij de hand hebben, waarmee we onze handen even inwrijven, eer we aan het werk gaan en waarmee wij ze weer inwrijven wanneer we na dat werk onze handen hebben gewasschen.

Overleg is, bij heel de schoonmaak, 'n gewichtig ding. Tevooren telkens precies overleggen wat we dien dag zullen doen en hoe we het zullen doen; te voren alles klaar zetten wat we voor ons werk noodig hebben, zoodat we niet noodeloos heen en weer te loopen hebben. En eer we beginnen met den aanval, eerst een plan maken voor 't geheel. Men kan, bijvoorbeeld, ieder vertrek afwerken in zijn geheel, men kan ook de gordijnen in iedere kamer weer ophangen zooals ze zijn en dan, wanneer alles klaar is, al de gordijnen tegelijk wasschen — 'n methode welke zeker economisch is.

Maar in elk geval zullen we ervoor weten te zorgen, dat de onzen, in schoonmaaktijd, niet elders de huiselijke gezelligheid moeten zoeken.

ANNEMARIE.

Tasch met poederdoosje.

onzen nu eens extra genieten van de gemakkelijkste stoelen, die we bezitten, dan kan dat er heusch heel wat toe bijdragen, dat ze 't schoonmaakwee meer van den humoristischen kant beschouwen dan van den lastigen kant.

Hoeft er noch geschilderd, noch gewit of behangen te worden in onze kamers, dan behoeft ons huis heelemaal niet onbewoonbaar te worden in schoonmaaktijd. Al halen we dan ook alle kasten uit, en al halen we alle meubels van den muur, alle schilderijen van den wand, dan kunnen we er, met wat overleg, toch altijd voor zorgen, dat alles er weer behoorlijk uitziet telkens wanneer de familie thuis komt. Doen we dan ook 'n dag of wat langer over de schoonmaak, ons huis blijft dan ten minste voor de onzen, ook in dien door zoo velen verwenschten schoonmaaktijd, werkelijk een tehuis, een plek om uit te rusten van vermoeienden arbeid, een plek, waar ontspanning wacht en troost,

Tasch met sigarettenkoker.

Het Nederlandsch Elftal, dat Zondag een 3-2 overwinning op België behaalde. Staande v.l.n.r. Anderiesen, Formenooy, v. Run Pauwe, v. Heel, v. d. Meulen en Adam; knielend Lagendaal, Tap, v. Nellen, v. Kol.

De Belgische voetbalploeg werd Zondag j.l. met 3-2 geklopt. Staande van l.n.r. Verboven, Badjou, Helleman, Nouens, Hooy donckx, Moeschal; knielend Versijp, Voorhoof, Capelle, Secretin en Ledent.

Sport van Zondag

HOLLAND-BELGIË

Aan de reeks minder gunstige resultaten van ons vertegenwoordigende voetbalteam is Zondag een einde gekomen in den vorm van een 3-2 overwinning op de Belgen, een overwinning, welke ongetwijfeld verdiend was, al ontveinen wij ons niet dat het tijdens het laatste kwartier van den strijd heel goed mogelijk ware geweest dat de Belgische achterstand nog in een voor-sprong was omgezet.

Maar afgezien van die inzinking gedurende het laatste gedeelte van den strijd, kan onze ploeg op een goeden wedstrijd terugzien. Dat de kentering juist tegen onze aloude tegenstanders, de Belgen, is gekomen, is dubbel plezierig. Onze Zuiderburen zijn ons in de laatste jaren steeds de baas geweest. Wel slaagden zij er in die periode niet in onze jongens in het Amsterdamsche Stadion te kloppen en trokken we er zelfs eenige jaren terug in den jubileumwedstrijd nog aan het langste eind, doch die overwinning heeft nimmer veel voldoening gegeven, evenmin als de wedstrijden waarin we een ietwat gelukkig gelijk spel bevochten. Daartegenover stond bovendien nog een heele serie nederlagen in het Belgiëland.

Maar nu is het dan toch een overwinning, waarop we met recht trotsch kunnen zijn. Onze voetballers hebben uitstekend gespeeld. Zij paarden aan een groot enthousiasme en vurigen wil om te winnen, goede technische capaciteiten en er zijn perioden geweest, dat de oranjemannen absoluut in de meerderheid waren. Wij halen dit slechts aan, omdat er velen zullen zijn, die zich het laatste kwartier van den strijd nog het best herinneren en aan de

Terneuzen 3e klasse kampioen. Hierboven 't team dat zich Zondag door 'n 2-0 overwinning op Axel van den titel verzekerde.

hand daarvan zullen concludeeren, dat de overwinning niet geheel verdiend was. Bovendien mag ook niet uit het oog worden verloren dat Holland tijdens een zeer belangrijk deel van den strijd heeft voorgestaan.

Neen, we kunnen in alle opzichten tevreden zijn. Niet dat nu maar ineens verwacht mag worden, dat van 29 Maart de victorie begint en straks de Duitschers en Belgen geen schijn van kans zullen krijgen. Zoover zijn we nog lang niet, doch wel gelooven wij dat thans de tijd voorbij is, waarin ons elftal niet alleen nederlaag op nederlaag leed, doch het spel bovendien zoo was, dat men er liever niet meer naar keek.

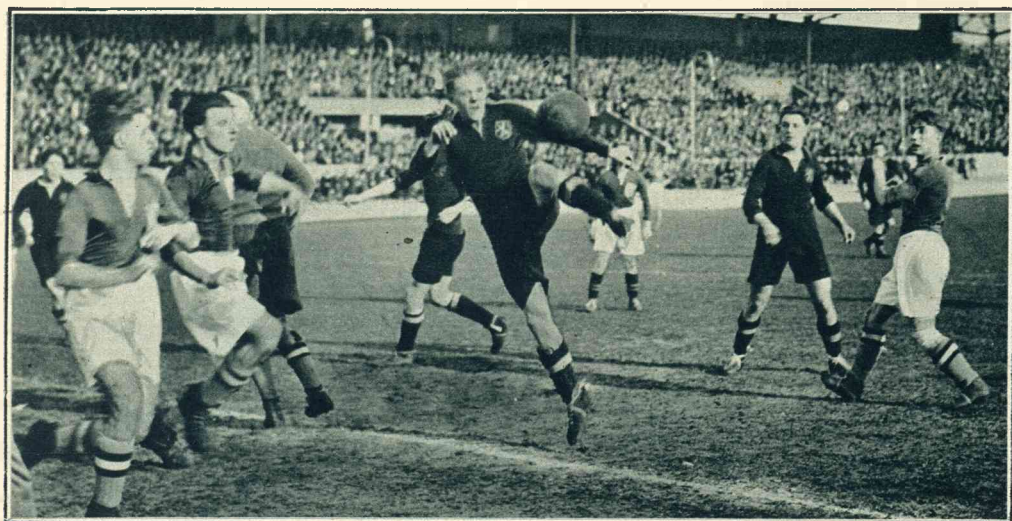
Die magere jaren schijnen voorbij.

Gelukkig, want wanneer het in plaats van vier zeven waren geweest, zou niemand ons meer voor vol hebben aangezien en konden we in plaats van tegen Duitschers, Belgen of Zweden onze krachten met... ja, met wie eigenlijk nog gaan meten.

Voorloopig kan dus worden vastgesteld, dat het ijverig streven der

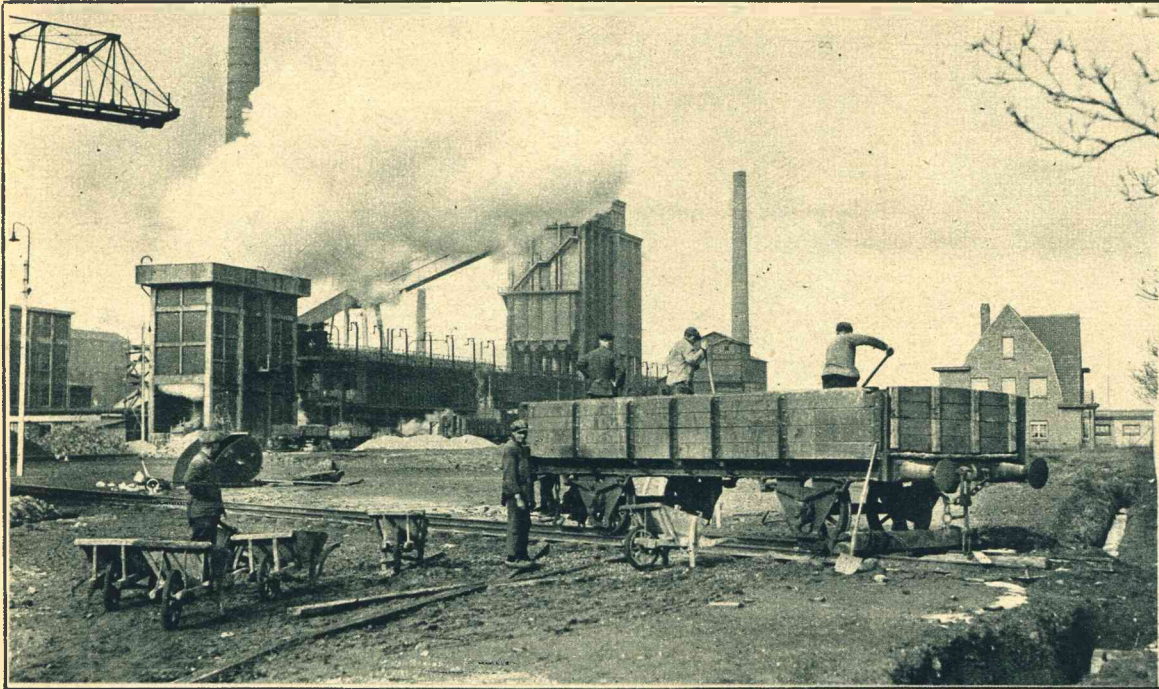
Spelmoment uit de match Vlissingen-Goes (2-2) De Goesche doelverdediger redt door uitloopen.

Spelmoment uit den voetbalwedstrijd Holland-België. Voorhoof, de uitstekend spelende Belgische rechtsbinnen, brengt onze verdediging in gevaar.

Technische Commissie succes heeft opgeleverd. Dat dit geen kwestie van enkele maanden zou zijn, kon vooraf worden nagegaan. Ook zingen wij nog geen hosanna, evenmin als wij ontmoedigd zullen zijn, wanneer straks op deze overwinning een nederlaag in Antwerpen volgt of op 26 April in Amsterdam tegen de Duitschers. Er is misschien ook nog wel reden tot critiek, doch voor wie oogen heeft om te zien is het duidelijk dat de T. C. op den goeden weg is. Zij heeft n.l. niet alleen elf goede voetballers bijeengebracht, doch bovendien een sfeer geschapen, welke uitermate bevorderlijk is voor den goeden gang van zaken.

Nu wachten we verder op de dingen die komen. Als dit de kentering is geweest, kwam ze op het goede moment. We hebben nog een prachtige gelegenheid om het herstel te voltooien.

Een kijkje op de thans totaal verbouwde cokesfabrieken te Sluiskil.

TWEE BUURVROUWEN

*

Zeg, Kee, 'ei je 't gehoorde van die meid,
'ier naest? Jae, 't is erg in dezen tied,
Noe mô je weten, die oriet
mee dat jong van den bakker, mee Piet.

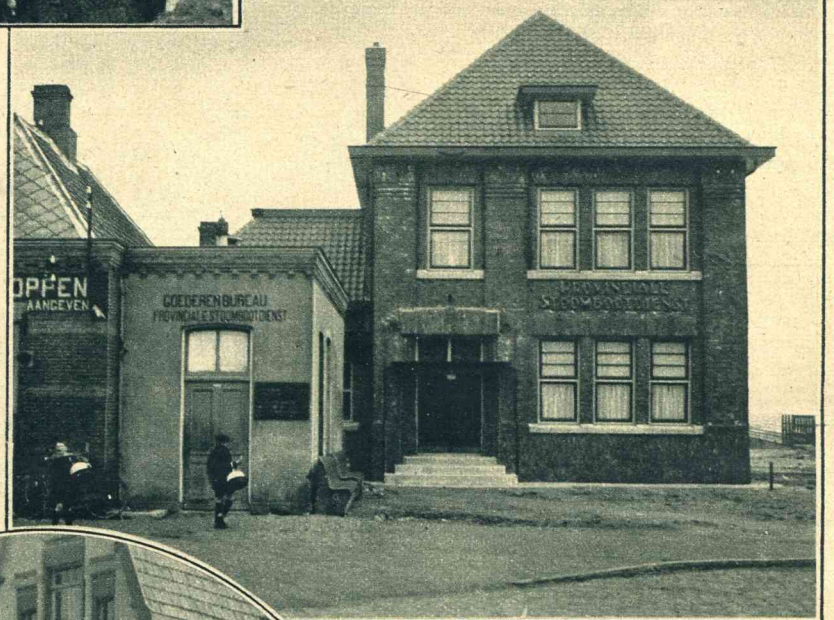
Zô, zô, Dina, daer è 'k nog nie van gehoorde,
Mae 't is meuglijk, want da's zôn slet.
En Piet, daer è m'n à zô vee van gehoorde,
Affijn, 't komt goed bie mekaere.

Zô waere ze an 't klessen, twee vrouwen.
Mae toen op een anderen keer
Kee d'r eige zeune gieng trouwe,
toen praette ze nie meer!

KRIJN DE VOS.

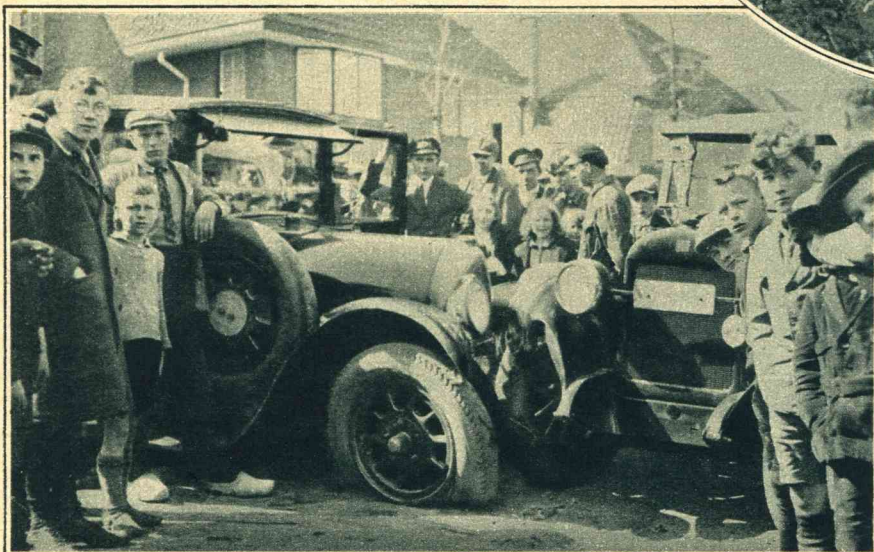
Te Wolfaartsdijk brak brand uit in de bakkerij van J. v. d. Linde. Woonhuis, winkel en bakkerij brandden totaal uit. Foto van de muurresten.

Te Vlissingen is door den Provinciaalen Stoombootdienst op de Westerschelde 'n nieuw administratiegebouw in gebruik genomen. Het verschil tusschen het oude gebouwtje (op den voorgrond) en het ruime nieuwe gebouw komt op de foto goed uit.

ZEEUWSCH ALLERLEI

De parkaanleg op het gedeelte van den Oostsingel te Goes, dat het vorig jaar gedempt is, is thans in vollen gang. De toevoer van den grond op het toekomstige park.

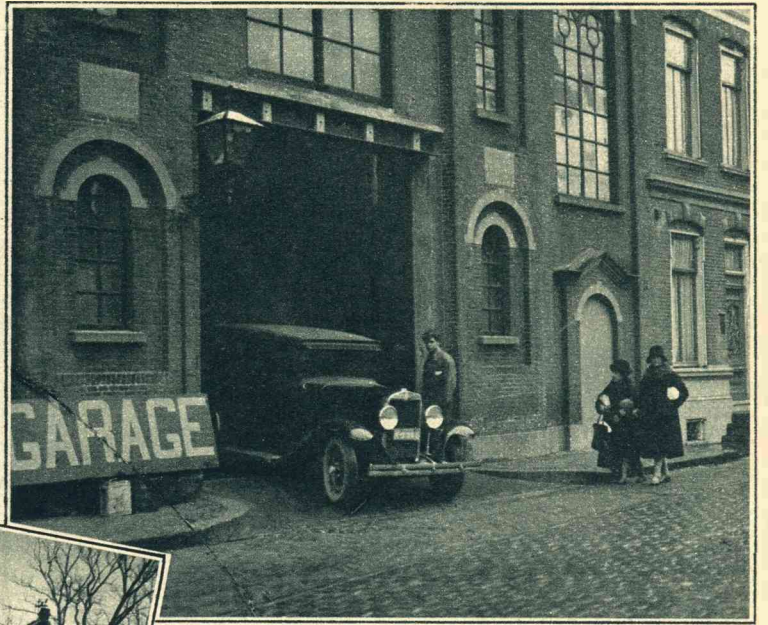
Te Goes kwamen Woensdagmiddag bij het Rimmelplein twee auto's met elkander in botsing. Gelukkig vielen geen persoonlijke ongelukken te betreuren; de materiele schade is echter groot.

Hoe spreekt hij?

Woensdag 25 Maart gaf het Kinderzangkoor „Lentekoor“, te Biezellinge, zijn jubilé-uitvoering onder leiding van de wijk-verpleegster, mej. Scheffers. Vooral het hoofdnummer „Een Bruloft uit de Zeventiende Eeuw“, oogstte veel succes.

Van kerk tot garage. De oude Gereformeerde kerk te Goes werd dezer dagen als garage in gebruik genomen. Het doet al niet vreemd meer aan, een auto de kerk uit te zien tuffen.

Brigdamme en St. Laurens krijgen nieuwe bestrating, wat 'n verbetering belooft te worden. Foto van de werkzaamheden te Brigdamme.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Zierikzee, dat een Middelburgsch gezelschap het toneelspel van Rabindranath Tagore „De brief van den koning“ opvoerde. Onze medewerker zegt ook nog iets over een openingswoord, dat hij niet noodig vond. Wij wel; de brief heeft natuurlijk in een gesloten enveloppe gezeten!

Uit Breskens vernamen wij, dat de heer Portielje voor de vereeniging Volksontwikkeling een lezing heeft gehouden over het leven der leeuwen in Artis en in de wildernis. Daar de lezing zeer in den smaak viel, zal er ook nog eens gesproken worden over de leeuwen op de wapenschilden, uithangborden en koperen centen. Schrikpoeders meenemen s.v.p.!

Een toegewijd vriend in een Z. Bevelandsch dorp, verhaalde ons een treffende geschiedenis van een langdurige verkeer, die verbroken werd door de intrigues van een aspirantverkeerder, die echter ook bot ving omdat de vrouwelijke hoofdpersoon tenslotte verkeerden ging met 'n derde. Hoe vindt u dat nu, vroeg men ons. Wel, 't kan verkeerden.

Men meldt ons uit Kruiningen interessante dingen over een ouderavond, waar een der medewerkers, volgens onzen correspondent, met „iets“ voor den dag kwam uit Merijntje Oijzen's Jeugd, wat de aanwezigen volgden onder het genot van een kopje thee met koekjes. Zou 't niet beter geweest zijn, wanneer men wat eau de cologne gepresenteerd had?

Per kabeltelegram seinde men ons uit Kapelle, dat de raad het verzoek om f 10.000 subsidie voor een proeftuin, in verband met den slechten economischen toestand, aangehouden heeft tot juni. Wanneer de proeftuin te duur is, zou men het dan niet eens proeven met een proeflokaal?

Om de leuze: „Kies Breskens als woonplaats“ kracht bij te zetten, heeft de raad hier gemeente besloten, een nieuwe begraafplaats aan te leggen.

Het gemeentebestuur van Goes heeft het optreden van circussen en alle vertooningen met beesten verboden. Onderscheidene burgers zijn nu uitermate benieuwd, wat er gebeuren zal, wanneer men in den Raad tegenover B. en W. het „aap wat heb je mooie jongen gaat spelen.“

Nu St. Laurens een nieuw gemeentehuis krijgt, heeft de raad besloten, het oude te bestemmen tot woning voor de werkvrouw. Onze berichtgever is daarover gebelgd en vindt het een schandelijke degradatie. Wij beschouwen het meer als een schitterende bevordering; waar eerst niets dan woorden weerklonken, zal in de toekomst de arbeid heerschen!

Onze correspondent te Haamstede meldt, dat het vliegveld 4 Mei geopend wordt, maar dat de K. L. M. voorloopig geen vliegdiens organiseert. Hij meent dat men nu het vliegveld ook wel op slot kan laten. Niet zoo pessimistisch! Er zijn nog wel Schouwenars die de K. L. M. niet noodig hebben om ze te zien vliegen.

Een Zeeuwsch-Vlaamsche schooljongen moest een opstel maken over Filips en den Zwijger. Hij vroeg toen of de meester een luidspreker bedoelde.

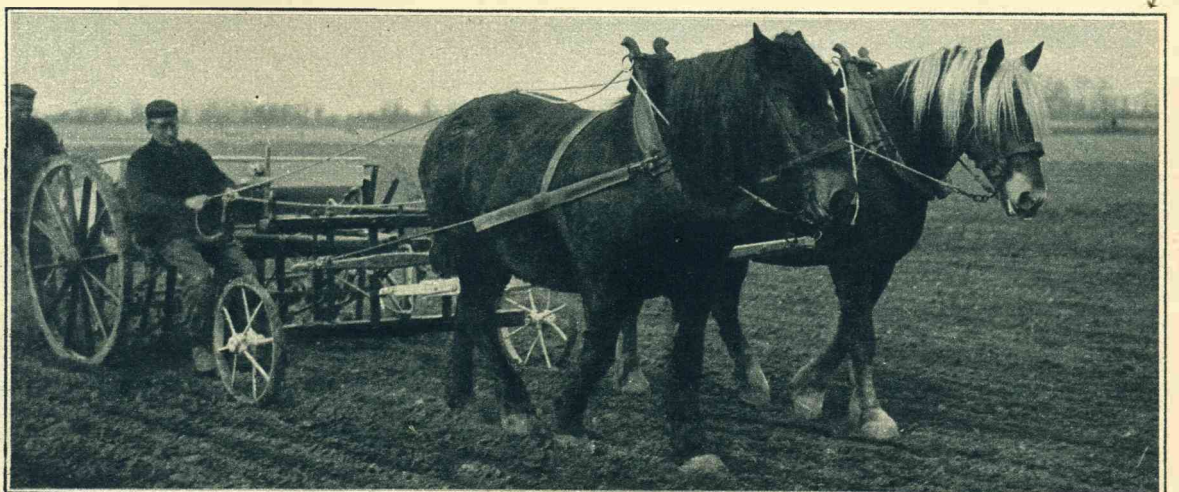
Wij sluiten nu tot de volgende week, dames en heeren!

Zaaien met de handmachine.

Landarbeid in het voorjaar: zaaien met de hand.

De ingroote bedrijvengebruikte zaaimachine wordt door een flink paar paarden getrokken.

Paascheieren
uitverkocht!

Opa heeft zijn Paascheitjes op de markt
bemachtigd en moet nu even rusten.

Ook in Zeeland is Paschen het feest, waar-
bij de eieren een belangrijke rol spelen.
Zwaar beladen gaan de manden ter markt.

Paschen

**VROOLIK
PAASCHFEEST**

De Paascheieren die
men brengt, en de
Paascheieren die
men haalt in de stad.

Wie tikt er eens
met ons aan?

Grootvader gaat voor de
guus in z'n zak tasten!

„GROOT-ROTTERDAM”
GEILLUSTREERD WEEKBLAD VOOR
ZUID-HOLLAND EN ZEELAND.

Red. en Adm.: Stationsweg 24. Tel. 50540. Abonnementsprijs: p. week 12½ ct., p. kwartaal f 1.62, p. p. f 1.75;
Voor Ned.-Indië f 7.00 p. jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers
15 cent. Voor Advert. wende men zich tot de Reclame-afdeling: Keerweerlaan 21-25, R. d. d. m. Telef. 12004,
of tot de Adm. van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (uitk. f 30.- tot f 5000.-)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.